AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

JULEN 1996

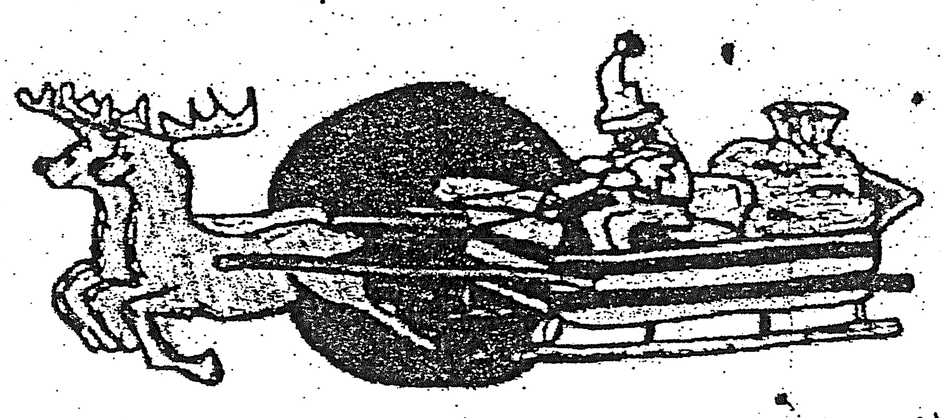

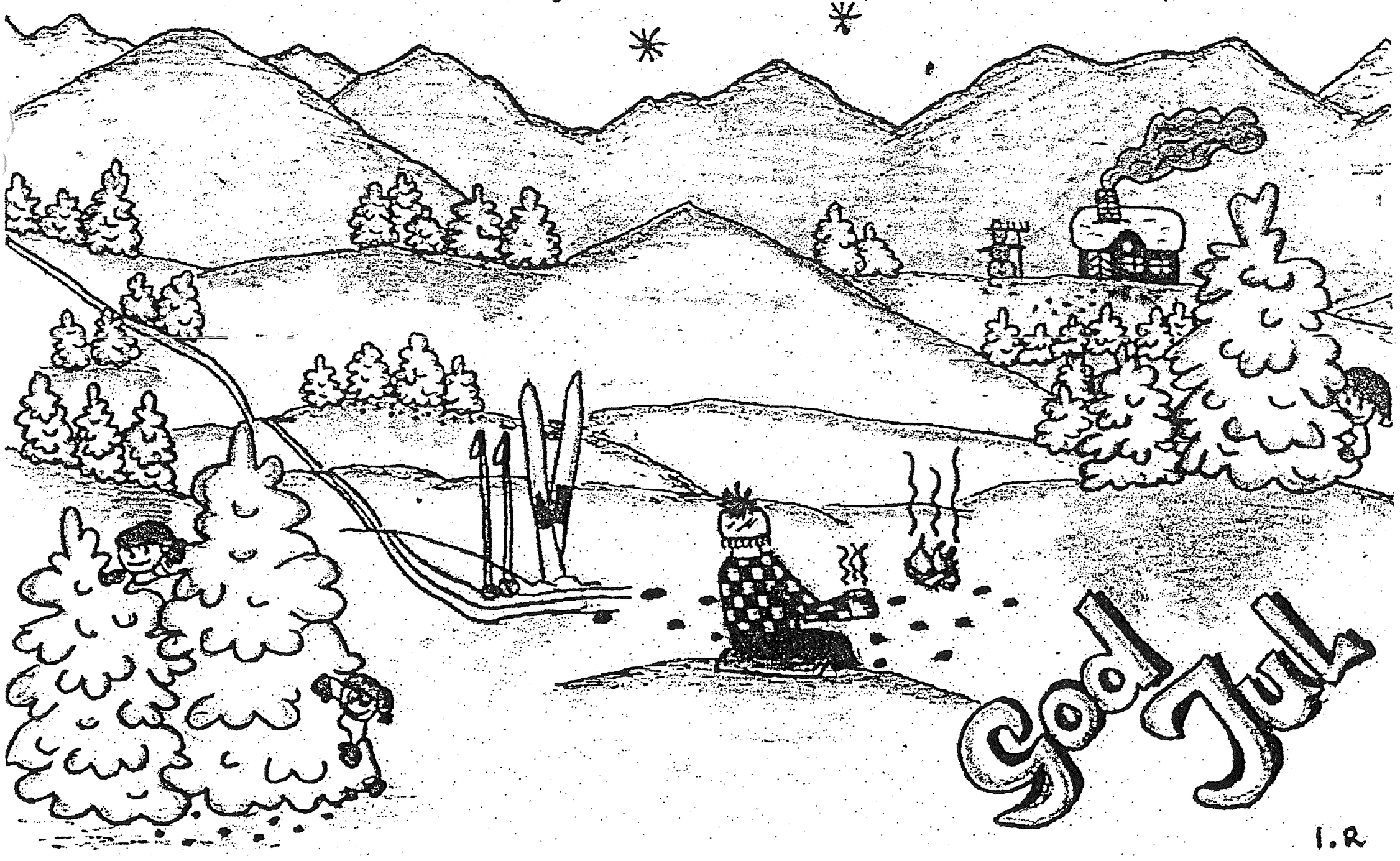

Bygdenytt

Henning er nå fastboende på Narvik sykehjem. Emma bor på Solplassen, men i hele sommer bodde hun aleine i Skjærvika, - det synes jeg var barskt gjordt.
Agnar har feira sine 70 år. Han har blitt bestefar til ei søt lita dama. Fred har gifta seg også i sommer.
Gerd og Jan er også blitt besteforeldre, og Roger pappa til en gromgutt.
Unni, Trond og Erlend (Jensen) er nå tilbake etter 3 år på skolebenken i Harstad. De har nå sitt virke i Narvik.
Monica, Martin og Sigve er atter flytta inn på Indregard.
Vigdis, Theodor og Hanne er flyttet fra Vesterålen og bebor "Sigfridhuset" på Sommerfjøsbakken.
På Skogseth bor sønnen til Lill, han Frank.
Det er så koselig at det lyse fra omtrent alle hus. Ellers bor vi "kvar hos sæ" og overtrør dørstokkan minst mulig hos kværandre, før ærend har vi ikkje længre.

Det kan vel være nyheter som burde være nevnt her, men det har undertegnede ikke fått "snøsn" i.

I.

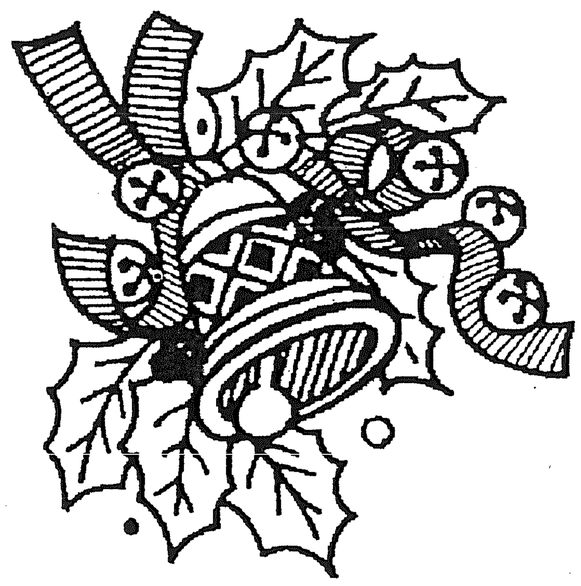

Samfunnsviter

Marit Åsheim fra Vidrek ble utdannet samfunnsviter fra Universitetet i Tromsø til Jul. Med Fagene psykologi, sosialantropologi og sosiologi/sosialpolitikk, fikk hun de beste karakterer til eksamener i alle fag.
Austavinden gratulerer!

Jubileum

Den 7. juni 1997 er det 50 år siden kirkegården vår blei vigslet. Tanker om å markere dette jubileet blei satt fram av Lilly ved gudstjenesten på grendehuset 17. november.

Presten skulle legge denne saken frem for menighetsrådet. Ønsket om en friluftsgudstjeneste på kirkegården denne dagen, var tilstede, - dersom været gjorde det tilrådelig. Etterpå kunne det være et sosialt opplegg med en kaffekopp f.eks. på grendehuset.

For at noe sånt kan la seg gjennomføre, må vi vise interesse og gjøre dugnadsinnsats. Det trengs mange tak med malekost og anna, nå er det mye forfall desverre som vi ikke kan overse. Aller mest arbeid må det vel legges ned for å få en fremkommelig vei, det "klattet" som kommunen har ofret, varer vel bare fram til første regnværsdag.

Folk i nær sagt hvert et hus i bygda har forfedre på kirkegården og bør vel ha interesse av den vakre plassen vår.

I.

SOMMERKAFFE -

inviterte familien Indregard hele bygda til på grendehuset en søndags ettermiddag. Det var ei etterfeiring av Sigfrid sin 85 årsdag og Dag sin 50 årsdag. Både år og dager har gått siden alle "Indregardongan" var å treffe samla framfør oss.

Flokken var jo stor i "gammeldagan", men de hadde produsert et anselig antall, så det var nærmest umulig å plassere personer til rett opphav. Ho Sigfrid var omkransa av både barn, barnebarn og oldebarn. For oss som takka ja til invitasjonen var det trivelig å møte dem alle, og koselige minner fra våre unge år blei tatt fram. Takk for stunda!

Osvald og Ingebjørg

NÅ ER DET JUL IGJEN .....

Jula er ei høytid full av tradisjoner, Austavindens julenummer kan vel etterhvert regnes med blandt disse. Vi er derfor glade for at vi også i år har klart å få sydd i hop et nummer. I tillegg til redaksjonelt stoff har vi også fått stoff fra en del andre bidragsytere. Men vi kunne godt ha funnet plass til flere bidrag .....
Vi håper likevel at avisa også denne gang inneholder litt for en hver smak.

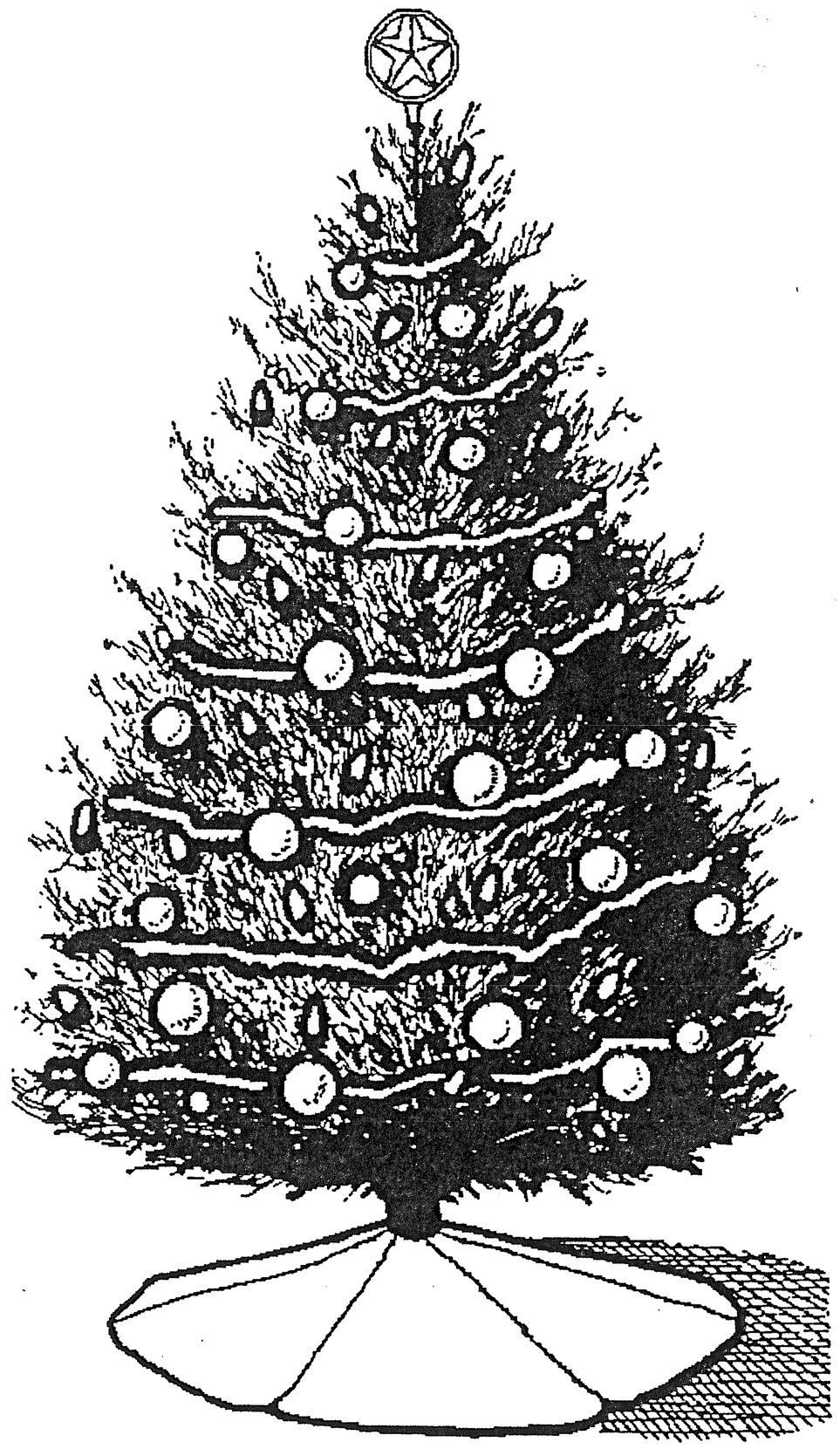

Redaksjonen ønsker våre lesere

GOD JUL

OG

GODT NYTTÅR

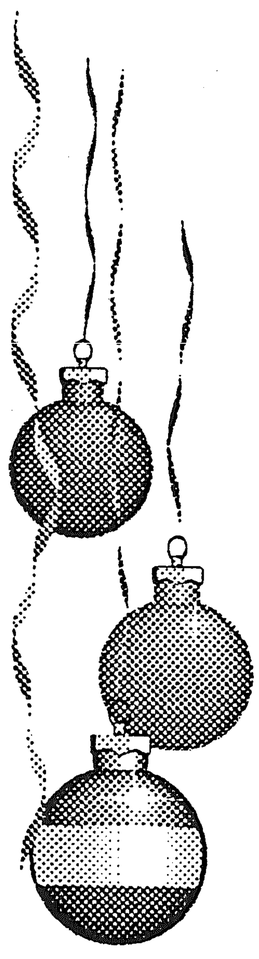

Hilsen
Ingebjørg, Toril, Idun, Lars, Hans og Kjell-Olav

MITT MINNE OM EN VENN

Når jeg skal forsøke å skrive noen enkle linjer til minne om Håkon Andreas Ravn, så er det ikke til å unngå at de blir preget av vårt personlige forhold. På tross for alders-forskjellen så oppstod det tidlig et godt, og en får si, livsvarig kameratskap mellom oss. Dette både i arbeide og fritid. Gjennom et felles yrke fikk vi mye tid sammen.

Håkon hadde sine faste meninger om de fleste ting, uten at dette førte til alvorlige uoverenstemmelser. Dette ikke minst takket være hans humoristiske sans. Replikkvekslingene oss i mellom kunne gjerne virke søkte, men alltid så velsignet fri for brodd. Det ertende glimtet i øynene hans, og smilet som alltid lå på lur ved slike høver skulle være velkjent. Alle har vi våre små særegenskaper, som vi gjerne blir husket for. Disse på godt og vondt. For Håkon sin del kan jeg ikke minnes noen av det vonde slaget.

Som vi alle kjenner til ble han tidlig rammet av en hjernesykdom, med de følger det innebærer som lammelse og talevanske. Han var langt nede. Men ikke minst grunnet Almas innsats den første og vanskeligste tiden, ble hans situasjon betydelig bedret. Førligheten ble aldri den samme som før, men replikkene kom der de passet, om enn litt langsommere.

Uten å klage fikk nok Håkon dele skjebne med så mange andre i hans situasjon. Besøkene fra vennekretsen ble heller sjeldne. - Og nå er det for sent.

Med takk for vennskap gjennom de år som var, lyser vi fred over Håkons minne.

Albert.

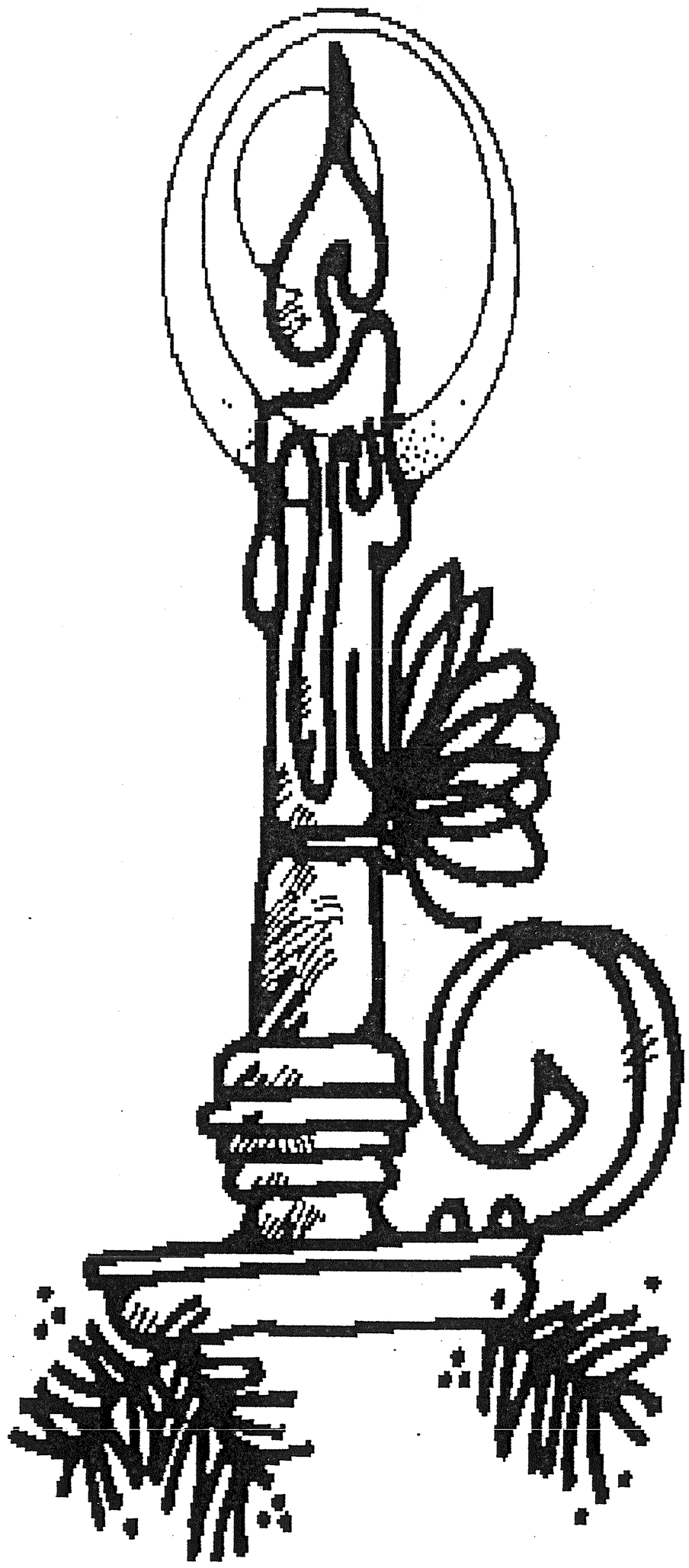

Minner fra Virak

Jeg vil fortelle noen minner jeg har fra den tiden jeg gikk på Virak-skolen.

Jeg husker første dagen. Det var jeg, Tore Nygård, Svein Ravn og Ståle Johansen som begynte samme år. Dette var noe nytt og spennende, for der var mange store unger. Vi var bare en klasse, fra 1-ste til 7-ende. Vi fikk hver vår gule blyant + et viskelær. Mamma syklet meg og Odd til skolen. Tilbake gikk vi sammen med Gunvor, Tove og Geir.

Så begynte alvoret. Vi måtte dra tidlig om morgenen, men siden jeg hadde vært mye syk da jeg var liten, ordnet mamme det slik at jeg gikk samtidig med Ivar noen ganger, han var jo storebroren min. Været var ikke det aller beste bestandig, men vi var kledd for all slags vær. Ikke var det skolebuss. I begynnelsen var det å gå ned til fergekaia halv åtte å spørre noen om haik til skola. Når pappa hadde vakt, ordnet han haik til oss. Så var det å sitte på skolen i tretti minutter omtrent alene, til de første andre elevene kom. Men var vi to, så var det mye bedre. Litt husredde var vi, og tenkte på spøkelser og gjenferd.

I friminuttene hoppet vi tau, paradis, lekte gjemt, sisten, spilte jeppe eller vi sto ved storforra og fortalte jente-hemmeligheter. Ballspill ble det også, og om vinteren tok vi piasavakosten og lagde stier på skoleplassen som vi gikk i. Selvfølgelig lagde vi snømann/damer og snehytte. En og annen gang hadde vi sneballkrig, som oftest var det Virak mot Røssåsen. Grensa gikk ved skola. Om våren tok vi matpausen ute, og det var bare nydelig.

Noen ganger fikk vi sitte på en fra Virak hjem, men ellers var det å haike eller gå. Senere begynte bussen fra Ballangen å hente ungene som skulle i retur. Om våren hendte det likevel at vi syklet til å fra skolen.

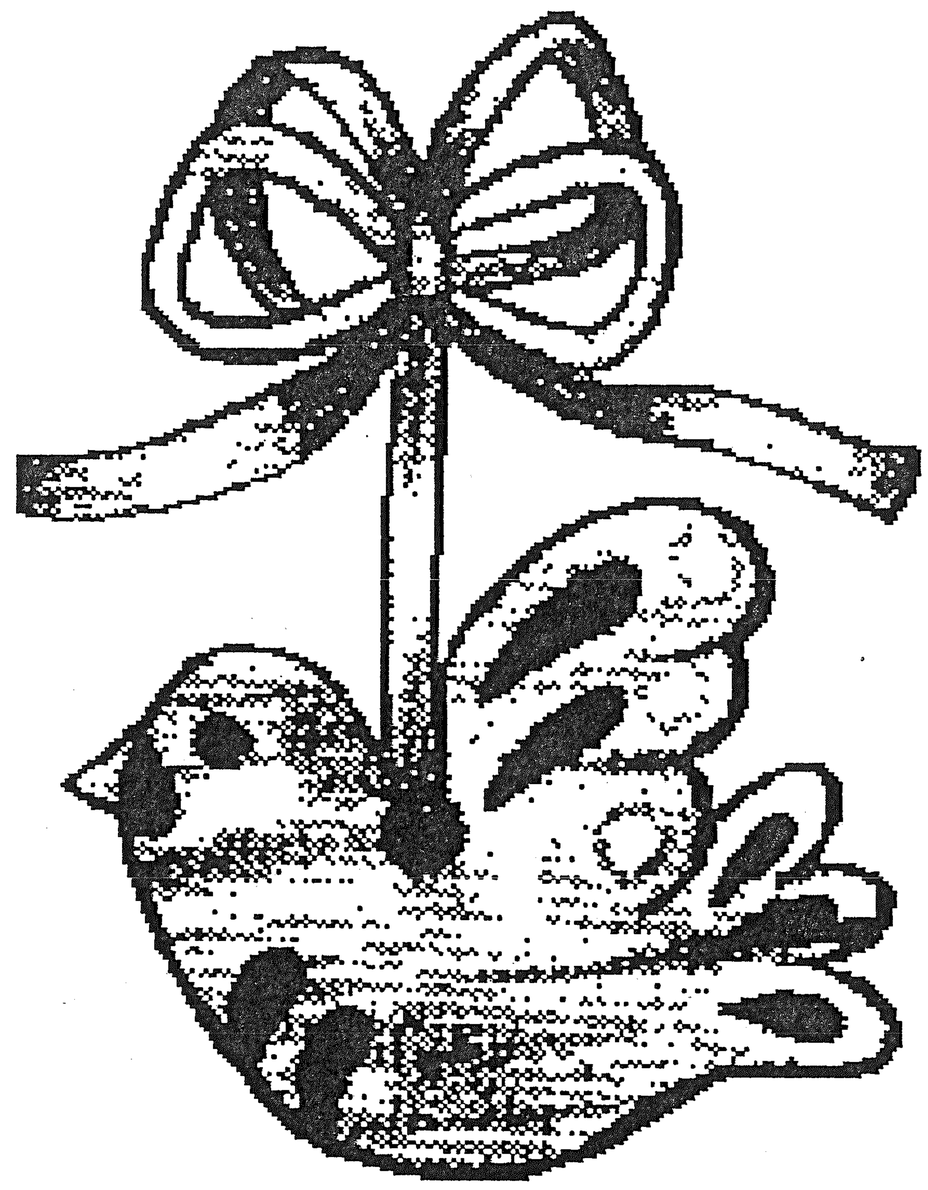

Også var det juleavslutninga. Det var en ære å få tegne på tavla, for det skulle stå til juletrefesten var over. Alle fikk se utsmykningen på tavla. En av elevene leste juleevangeliet, det var høytid det. En gang klappet Trond Jensen i hendene, men da sa frøken (Gyda) at det gjorde man ikke til juleevangeliet.

En gang hadde vi skuespill om ei trollmor med unger. Da trollungene skulle trampe i gulvet, kom plutselig Tore Kongsbakk frem og begynte å trampe. Men han ble bedt om å gå ned, for han var så liten at han forsto ikke at dette var skuespill. For oss store ungene var dette veldig artig, vi forsto jo det hele, og følte oss veldig voksne.

Toril Ravn.

17. MAI

Som vanlig arrangerte grendelaget 17. maifeiring. 17. maitoget startet ved Gjærhaugsvingen, og små og store spaserte langs E6'en bort til grendehuset. (Må være Norges minste 17. maitog!) Der ble det servert kaker, brus og kaffe.

Også i år var det potetløp og sekkeløp - for en gang skyld utendørs (siden været på sin måte også ønsket å gratulere Norge med dagen!).

Lars

JUBILANTER

Det ser ut til å bli et "storår" med bygdefolk som kan feire runde år:

I januar han Jørgen 70 år.
I mars Alvilde 95 år.
I august Lilly 80 år.
I november Olga 70 år.

Kanskje er det flere? - I såfall vil vi

ØNSKE HJERTELIG TIL LYKKE ALLE SAMMEN!

Vi gler oss til en Julegjest

Fra Vestlandet ho Grete kjæm.
Med Jens`n sin ho vil kom hjæm
og jula feire slik som før.
Det skal bli skøy før de fær sør.

Ingebjørg.

Julehilsen

Ei gledelig jul
ønskes små og store
høgt oppe til fjells
og ved langstrakte fjorde.
I hvert et hjem må fredn komme!
I alle rom må lyset flomme!
Og la oss minnes hva jula er,
den store høytid vi har så kjær.

Varme hilsner fra Osvald og Ingebjørg.

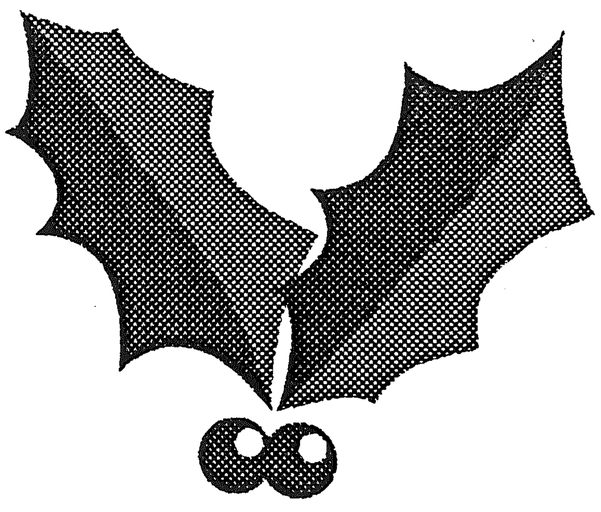

TOR-IVARS BÅT

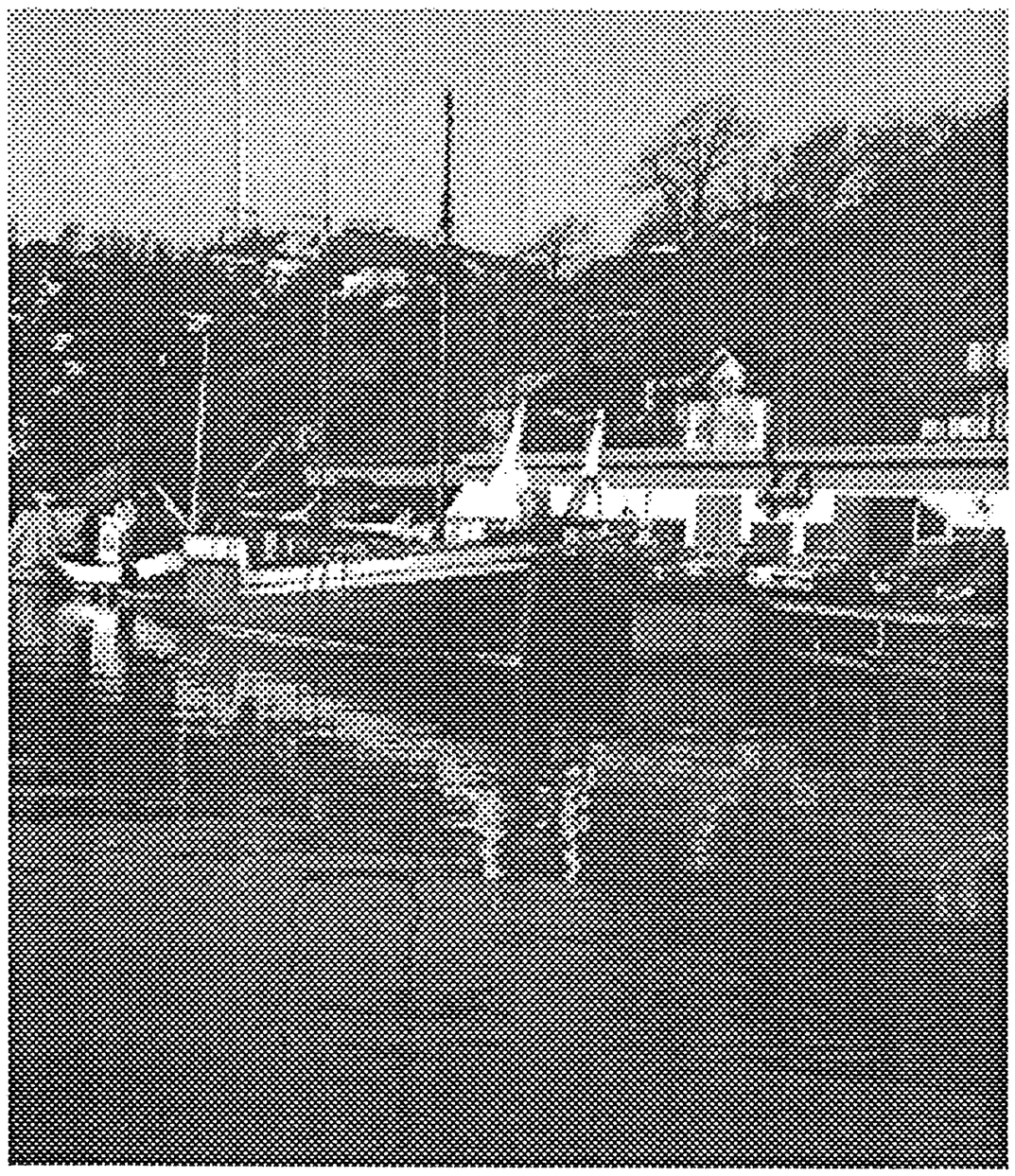

Ingen som har kjørt forbi den gamle fergekaia i Skjærvik har vel unngått å se den gamle seilbåten som ligger der godt opplyst av moderne orange lys. Idun har pratet litt med eieren Tor-Ivar Solberg.

Det hele begynte med at han så en annonse i avisen om en båt som skulle selges. Ja, men så var det bare det at båten befant seg helt nede i Porsgrunn. Nei, det var vel ikke noe problem, det var jo bare å seile opp til Narvik med den!

Reisa begynte Fredag 16. august. Nå gikk det bare en vei, oppover mot Narvik. Det skulle ikke bli lett å stå ute å styre med roret oppe på dekk. Det viste seg også etterhvert at det måtte kostes mye på båten for å reparere skader.

Så... 21. september, kl 11.30 ankommer den tidligere Nansens båt Ofotfjorden. Båten ble for mange år siden brukt av Nansen som forsyningsskip i bl.a. Arkangelsk, Murmansk og den kan også ha vært brukt på Svalbard.

Tor-Ivar vil ikke røpe hva båten har kostet, men han har kostet mye på den. Planene for båten fremover, er restaurering, hvis pengene rekker til.

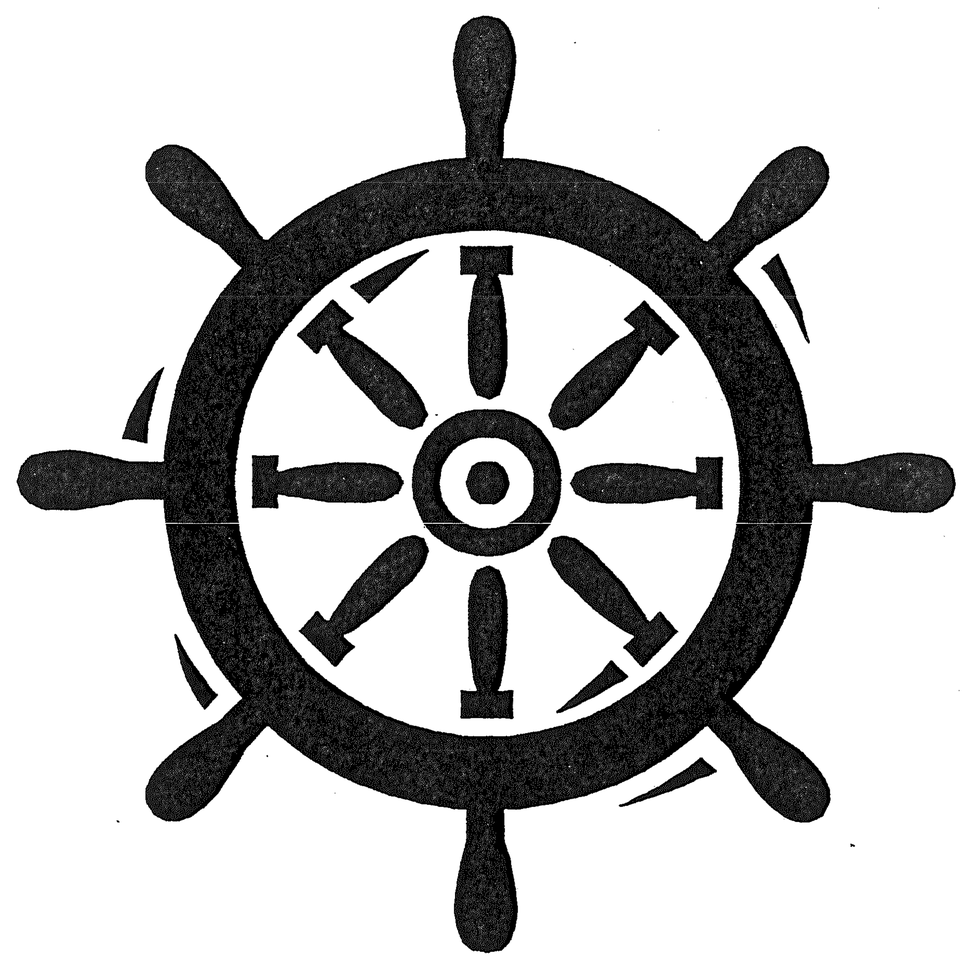

PÅ BUSSTUR MED GRENDELAGET

Alle deltakerne samlet foran bussen (Foto: Lars Flønes Ravn)

Lørdag 29. juni 1996 klokken 08.00 satt en full buss Virak-væringer og ventet på å få komme seg av gårde. Skjønt, ikke bare folk fra bygda deltok på årets busstur. Oslo, Bjerkvik og Stockholm var også representert.

Turen gikk til Gratangen, og første stopp var ved Gratangen båtsamling. Etter en kaffepause utenfor båtsamlingen kom endelig noen og låste opp. Vi ble møtt av en dyktig guide som loset oss gjennom et par av rommene. Der var det mye interessant å se.

Neste stopp var Foldvik brygger. Høydepunktet der for de yngste var stengt (krambua med gammeldagse godter), men heldigvis kunne man se gjennom vinduet! Det var fint rundt bryggen, med gamle båter og speilblankt hav.

Etter bryggebesøket var det pause ved en (tidligere) fergekai. Etter litt om og men fikk også alle stilt seg opp for et gruppebilde utenfor bussen.

Middag på Fjellkysten hotell var neste post på programmet. Etter litt venting ble god middag servert. Til de voksne var det røkt svinekam, og til den yngre garde var det pizza.

På neste stopp, Steinsamlingen ved Bardu Bygdetun, kjøpte de fleste med seg steiner og produkter av stein. Steinbutikken var veldig liten og trang, men utrolig nok ble bare en ting knust i trengselen. (Det var det Gunn som stod for!)

Siste pause var etter museumsbesøket. Etter det kunne alle slappe av i bussen helt til vi kom hjem igjen. Med sang og konkurranser gikk bussturen som en lek. Klokken åtte ankom vi grendehuset på Virak.

Lars Flønes Ravn

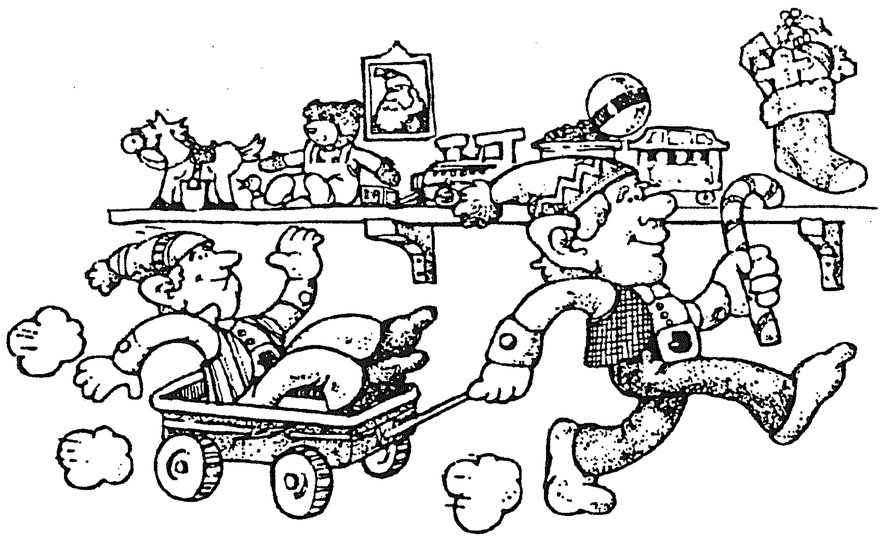

HØNSELIV

I vår lånte vi oss en rugemaskin hos Rasefjærfeklubben, for å øke bestanden i hønsehuset. 20 egg ble lagt inn, og maskinen ordnet det meste. Den holdt jevn temperatur, og vendte på seg med jevne mellomrom, for å etterligne høna som vender eggene selv.

Det eneste vi måtte gjøre, var å fylle vann i en beholder når det var ei uke igjen til klekking. Vannet gjør at skallene blir mer porøse, og kyllingen hakker seg lettere ut.

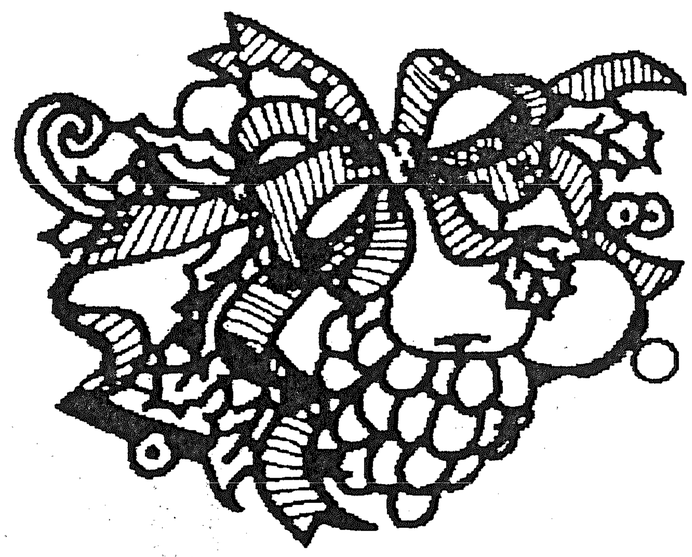

Tida nærma seg, og det begynte smått å pipe inni eggene, og i ett etter ett kom det hakk i skallene. De strevde hardt for å komme ut, og med rugemaskinen på spisebordet fulgte både små og store ivrig med. Magnus satt på bestefar sitt fang og ropte: "Se, nu kommer schullingen ut av egget, og han si pip pip".

Vi fikk 14 stykker som flytta inn på badet i ei egnet kasse, og okkuperte det i 6 uker. De skulle ha en temperatur på 20 til 30 grader for å ha det bra. Med tilskudd av forskjellig fór, vann og sand, vokste de fort til.

Så ble de flytta ned i stallen, og da var det godt å få badet for seg selv igjen. Siste flyttesjauen gikk til hønsehuset, og der fikk de en blandet mottakelse. Unghønsen sprang for livet, bare enkelte av de voksne så på dem.

Så når gammelgygran var inne, var de andre ute, og omvendt. To av de ivrigste mobberan røska og spøtta fjær så frøsen stod, og det gikk faktisk på livet laus. De tok knekken på en ung hane, men måtte deretter bøte med livet sjøl. Da blei freden gjenoppretta - og det uten forhandlinger.

Det ble jo endel hanemiddager, men en hane og seks høner ble værende igjen. Hønsen er nettopp begynt å verpe, og hanen er blitt kjønnsmoden. Han har ennå ikke skjønt hva det går ut på, så hønsen lar han være i fred foreløpig. Han tramper seg heller en flamencodans rundt på gulvet så sagflisa fyk rundt han. Men som de fleste andre finner han vel ut av det etter hvert.

Nu går alle overens, og har funnet sin plass i livet, så da er det trivelig også i et hønsehus.

Toril

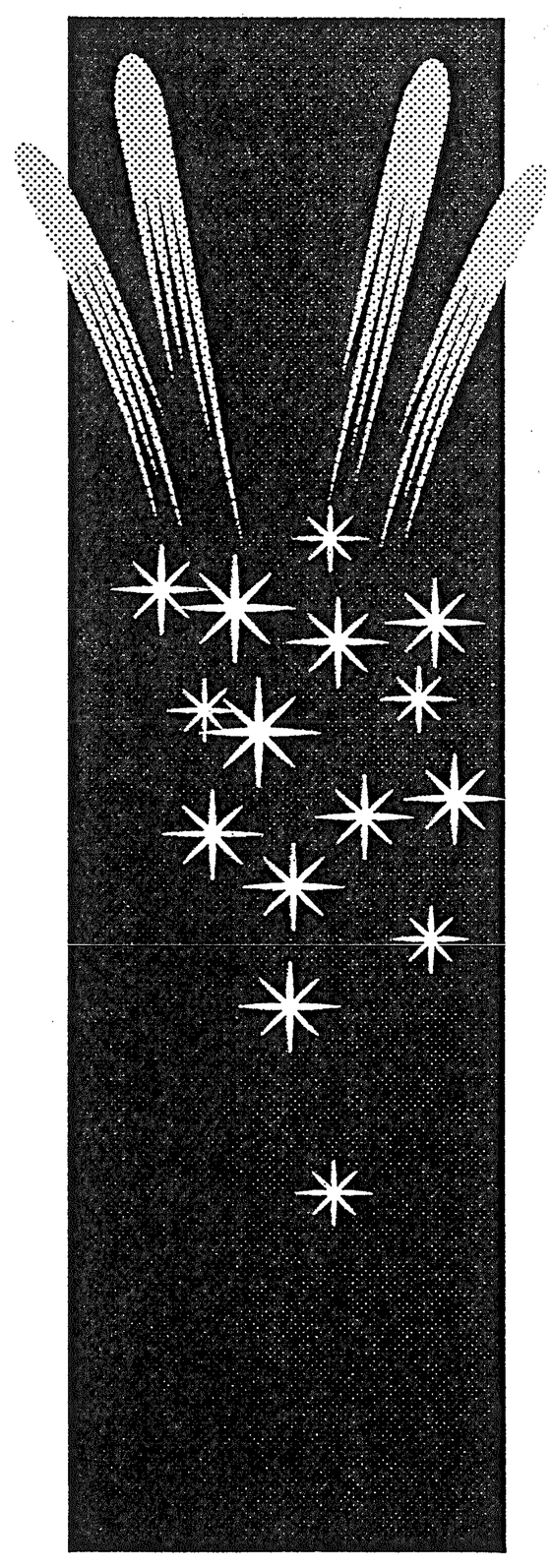

Prøvefiske i Jollvatnet

Ole-Magnus Olsen og Viggo Bjerkelund tar en velfortjent vil i bakken (Foto: Hans Gondersen)

På årsmøte i grunneierlaget, ble det enighet om at kultivering av våre fjellvatn skulle fortsette. Planen for sommeren 96, var prøvefiske i Jollvatnet og Bakhammarvatnet, samt uttynningsfiske i Storvatnet.

Det ble kjøpt inn garn og de som fikk ansvaret for arbeidet var Svein Ravn og undertegnede. Det ble en del tunge børre med utstyr som skulle til fjells, og vi måtte leie inn unge krefter. Ole Magnus Olsen og Viggo Bjerkelund fikk jobben. En fin augustkveld møttes vi ved Jollvatnet, hvor det ble satt opp telt. Utstyr som garn og gummibåt var på plass. Unggutene dro til bygda, mens Svein og jeg kom oss i gummibåten, og fikk satt garnan på forskjellige plasser i og rundt vatnet.

Maskeviddene på garna var forskjellige, slik at fisk av alle størrelser ble fanget. Dette for å kunne vurdere bestandsstørrelsen og tetthet.

Vel på land ble det tent bål og laga mat. Vi ble sittende til det ble ganske mørkt før vi krøp inn i teltet for kvelden. Månen lyste og det blei ei trollsk stemning i og rundt vatnet.

Neste morgen var gutta på plass, garna ble trukket og hver fisk ble målt og lagt på vekta. Mageinnholdet ble sjekket og fisken kjønnsbestemt. Dette ble notert ned på et fast skjema. Noe av innvollene ble lagt ned på glass med rødsprit for senere undersøkelse. I skrivende stund er resultatet ikke kjent. Videre arbeid i Bakhammarvatnet og Rundvatnet ble i år ikke gjennomført.

Hans Gundersen.

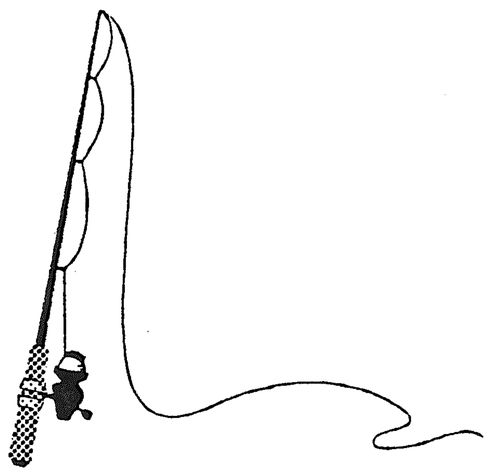

Storstormen

Vi her inn i fjorn e jo ganske gått førskånt før store uvêr. Men år om anna når det fram hit ôg.

Vermeldinga kom her i haust et 20 talls gång i løpet av døgne med storm og orkanvarsel. Vi hadde borre i hus alt som vedde unner 500 kilo. Rætninga på stormen hadde metrologan ikkje blitt enige om. Ikkje så rart med den farta viin hadde. Bærre så vitt VI fikk den me oss, og vi hadde den på klåss håll.

Æ e jo ikkje brukanes anna enn tel heimesysler og hålt på med klestryking framfør kjøkkenvindue. Sjomviin præssa på så det knaka i fundamente på heimen. Æ e ikkje på det tryggaste når den karn glæfs ætte oss. Han ha jo næstn ete oss opp førr.

Bæssme æ kasta auan utigjænna kjøkkenvindue, ser æ kæmpingvogna "rør på sæ" og førandre ståsted. Aleina i heimhuse våga æ ikkje huke fast knætta på biln og førfløtte til meir smult farvann. Som så ofte før, måtte æ koble bror min på bærginga. Du værdn korr han sjynna sæ, men det gjor stormen også.

På få minutta va han så sørli at kassa og sækka som nok sku brukes næste års avling, - di flaug me mange knops fart førbi og endte i det våte element. Høyballa som sku bli kræturfor, di blei bløitlagt og ført tel norsia. Velvoksne bjørketre knæktes og nån tok han med rota ôg. Tell og med oppætte kjerkegårsveien la han over enna fleire gått våksne æksemplara.

Husan fikk være ganske urørt, men nåkken vannbor måtte vike før overmakta og nåkken flaggstænger klarte heller ikkje å stå i mot. I Saltvika kunne man sjå at han hadde tatt halle fjøstaket hannes Ragnar.

Om han va grov på lannjora, tok han ikkje minner førr sæ på have. Molloen og sjærre kunne man ikkje sjå det minste tel. Innimella va det som han grov sæ ne og henta sjøen og sennte han tel himmels. Sæll de i bygda som ha fått me sæ fleire genrasjona, hadde ikkje sett makan.

Vi førr vårres del hadde ikkje fått båtn i hus førr vintern. Både den og storsjækta låg førtødd oppå græsmarka med nøustan. Mæn, bæssme så røkk han sjækta me sæ og tel havs med ho. Mannfolk kom i fleirtall neover, mæn det brydd han sæ ikkje om. Vi kunne jo føll ho med bærøuan ei stund, mæn ætte kvært va alt bærre svart hav. Ingen ha sia sett ho eller hørt om ho. Kanskje ho ligg førtødd neri fjorn, - ho va jo klargjordt.

Ætte som timen gikk, førandra han smått på vinnrætninga. Før kvelln va han sydvæst. De ble ikkje fjære sjø, bærre flo og ekstra flo. Han sleika oppætte græsmarka kor slåtta gikk førr fullt nån vekke tiliar. Mange stea har vi fått ei heilt ny strandlenja førr jordmassn e fôrn tel havs.

Vi kan summere opp heile opplevelsn og sei vi va heldi her. Sammenlegna med andre stea i fylke kor hus og heim blei knust, båta kasta på lann eller gikk ne, - må vi bærre takke førr vi slapp så bra fra det dennan gången også.

I.

Barne X-ord

1.	2.	3.
4.	5.	6.
7.	8	9.
10.	11.	12

Vannrett
1. Høytid
2. Bråke
7. 3 like

Lodrett
1. Måned
2. Har Sauen
3. Smile
9. Lik 3 loddrett

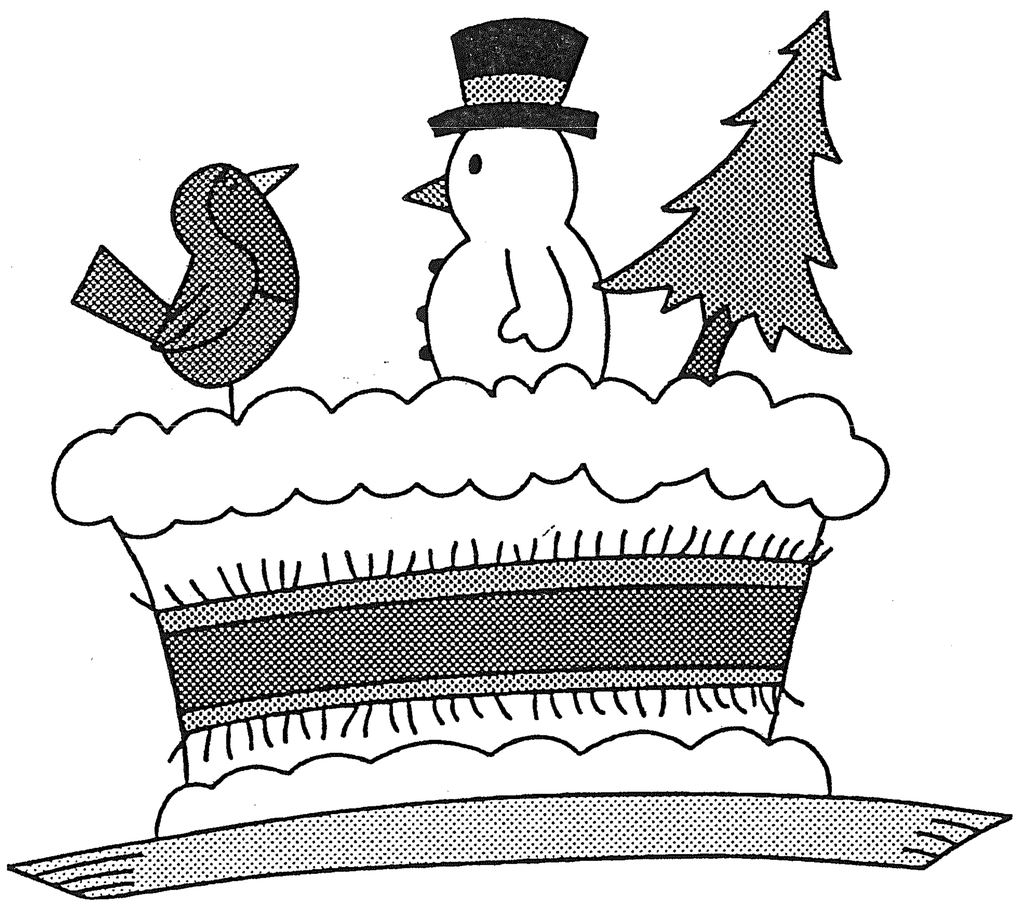

Mat - Rebus

1. I Jule-fergå
2. Søtstoff + skolemat
3. Jente + kjærtegn

Lokal Geografi-Rebus

1. Holme + bukt
2. Kornsort + holme
3. Offentlig bygning + grunnstoff

Julekryssord

Vanrett:
1. Høytid
4. Svarord
6.By i Sverige
11. Lite hus
14. Smile
17. bakken
21. Har
24. Gripe
26. Rund sak

31. Smart
34. Alfabet naboer
36. Ikke
39. Mote

Lodrett
1. Vise gled
2. Vrang person
3. Røre
4. Snobbete
5. Sies i kirka
25. By i Europa
26. Vokse
32. Ås
33. Retning

1.	2.	3.	4.	5.
6.	7.	8.	9.	10.
11.	12.	13.	14.	15.
16.	17.	18.	19.	20.
21.	22.	23.	24.	25.
26.	27.	28.	29.	30.
31.	32.	33.	34.	35.
26.	37.	38.	39.	40.

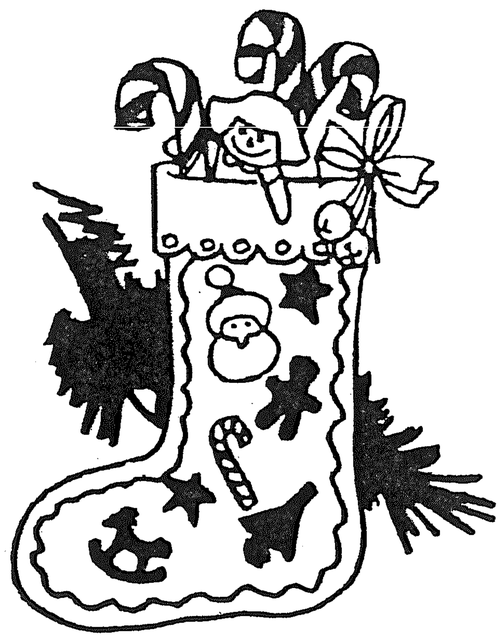

Prøv å si:
(8 ganger)

- Kjell og Kjartan`s kjipe skøytetur

- Pappa pakker pappesker

- Ibsens ripsbær-busker og andre buskvekster

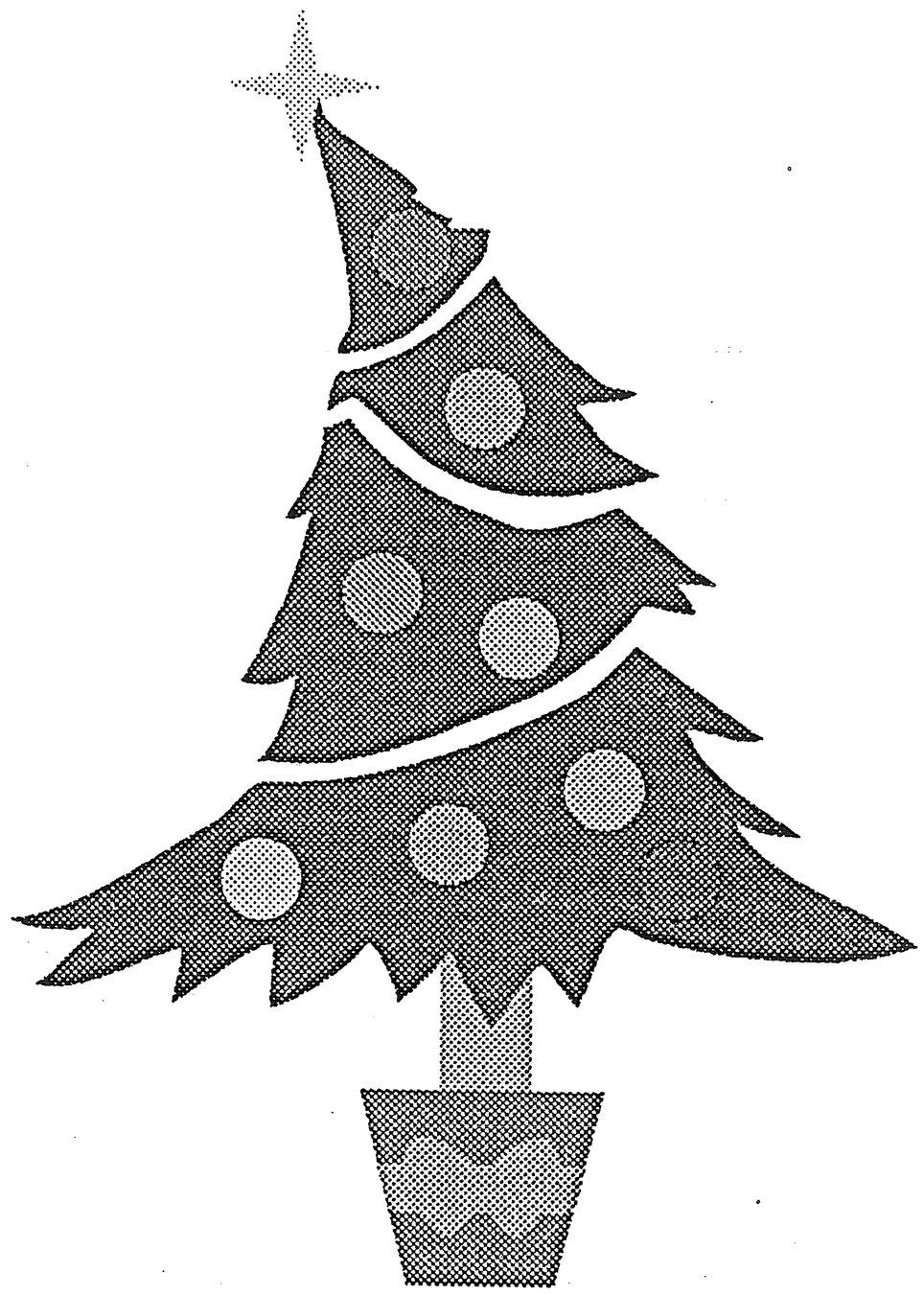

Sønnen: Når jeg blir stor skal jeg gifte meg med farmor.
Faren: Det kan du vel ikke. Du kan ikke gifte deg med min mor!
Sønnen: Jo, du giftet deg jo med min mor

Løsningene på oppgavene finner du på side 27.

(Engelsk)

VIKING WORD PUZZLE

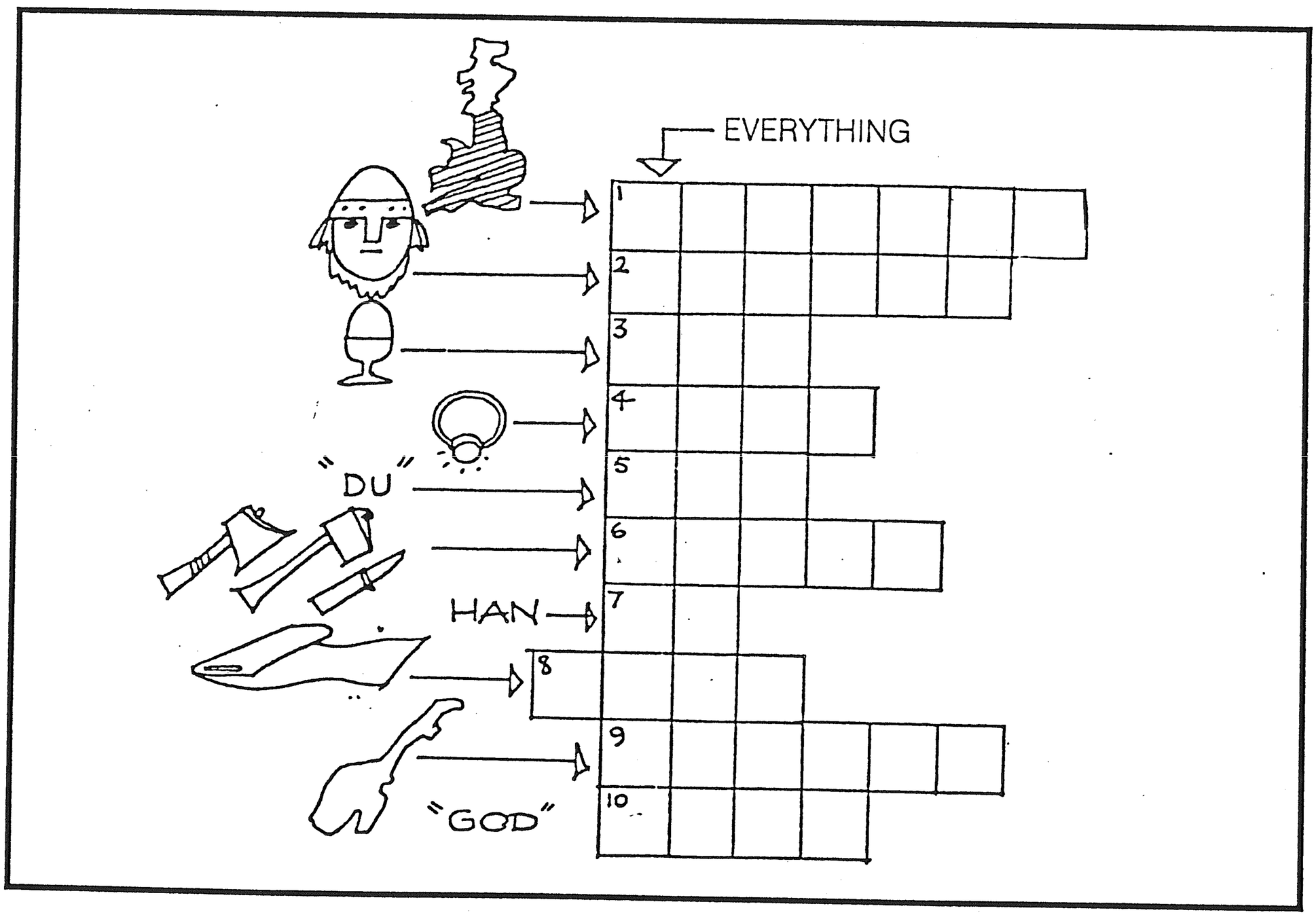

Dana Cup

Pikelaget fra Håkvik

6-14 juli 1996 gikk den årlige store fotballturnering Dana Cup av stabelen i Fredrikshavn, Danmark. Fra Norge deltok 4 lag. 2 av disse fra Håkvik IL! Medkila og Oslo stilte med et lag hver. Med på pikelaget fra Håkvik var Idun Ravn som her gir en rapport fra turen.

6. juli kl.10.30 gikk toget fra Narvik til Boden i Sverige. Turen dit tok 6 timer. Der måtte vi bytte til det toget som skulle til Gøteborg. Det var et slit å få de tunge bagene inn i toget for så å finne kupe`ene. I tillegg var det veldig varmt. Det ble nokså sent på kvelden før alle la seg til å sove. Har aldri sovet bedre enn den natten, det var som å bli vugget i søvn!

Neste morgen var vi fremme i Gøteborg. Derfra skulle vi ta Stena Line over til Fredrikshavn. Turen tok vel 3 timer. Da vi kom frem måtte vi vente ei god stund på buss, og mens vi sto der begynte det å høljeregne. Skikkelig regn også!

Endelig var vi framme på skolen vi skulle ligge. Da vi akkurat hadde fått pakket ut madrasser og soveposer, kom noen og spurte om vi ikke kunne bytte rom. Ja, så byttet vi rom slik at vi fikk rom ved siden av det andre Håkviklaget.

Dagen etter, Mandag, hadde vi ingen kamper så vi tok ei lett treningsøkt. På ettermiddagen gikk vi så til byen og shoppa.

Tirsdag spilte vi to kamper. Første var mot kamp mot Gøteborg. Vi vant 4-1. Andre kamp vant vi også!

Onsdag spilte vi også to kamper. Den første vant vi, men den siste, som var mot Yven (fra Oslo), tapte vi. Det gjorde egentlig ikke noe at vi tapte mot Yven, for vi hadde slått alle de svenske lagene og vi var kommet til A-sluttspillet uansett.

Kvartfinalen vant vi, men semifinalen mot Mekila tapte vi 1-0. Kampen var gjevn helt mot slutten. Da ble vi for opptatt med ei på laget som var skadet. Dommeren så ikke at hun lå nede og blåste ikke av kampen. Litt surt at det da bare var 1 minutt igjen av kampen!→

Resultat: (bare norske lag øverst)
1.plass Yven
2.plass Medkila
3.plass Håkvik

Den tiden vi ikke hadde kamper gikk vi turer til byen, og var flere ganger å spiste hamburger. En gang bestilte vi pizza!

Lørdag formiddag dro vi til Fårup Sommerland. Kjempeskøy! Der var det basseng, tog, skattejakt, tømmerrenne, liten berg- og dallbane, store trampoliner, kano pluss mye mer.

Turen var vellykket, men alle var dritlei av å bære på de store, tunge bagene. Heldigvis var de litt lettere på hjemturen!

IdunRavn

I år som før

JULETREFEST

på grendehuset

5.juledag (søndag 29.desember)

kl. 17.00.

Det blir teater,
musikk og sang
av store og små

Kom å gå rund
juletreet både
gammel og ung

Ta med noe å bite i og nissepakke til barna
Kaffe og brus holder vi

Kommiteen.

Konkurrerende bygdeavis

Her om dagen kom ho Hanne hennes Vigdis og han Sigve hannes Martin (ansvarlige foreldre har de også) og solgte egenprodusert avis. Navnet var *BAKOVER.* (muligens identisk med foreldrenes arbeidsplass - Narvik kommune). Avisens inneholdt masse skøy og ikke et ord om krise og nød, bare fra siste begivenheter i nærmiljøet. Ei kosestund å lese for de som latteren sitter løst. Et kjempefint påfunn av oppfinnsomme ungdommer. Vi ønsker neste nummer velkommen.
I.

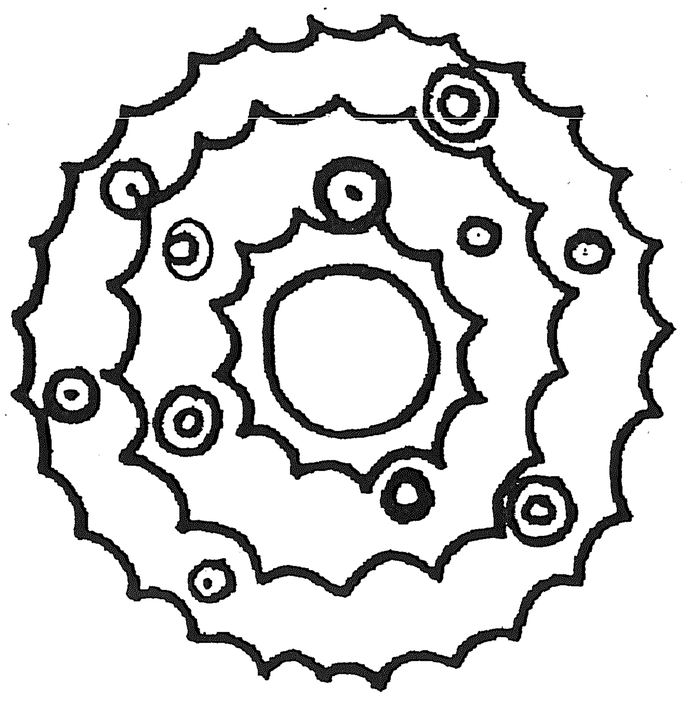

Det å være et medmenneske, og å vise omtanke for hverandre

Jeg vil fortelle om en hendelse som skjedde meg for mange år siden. Jeg var i tenårene da dette hendte. For dere som er fra bygda, så husker de kanskje dette.

En varm sommerkveld dro jeg til Grindjord, for å treffe en venn, som kom fra Håkvik, skulle det senere vise seg. Da jeg kom på M/F Virak dro de (en kamerat) frem en flaske alkohol. Så da vi kom over fjorden, dro jeg rett hjem, og mine foreldre stengte ytterdøra, for fulle folk ville de ikke ha i huset.

Men det vi ikke hadde forutsett, var at den ene mannen gikk inn i kjelleren via ei rute som han knuste. Der tok han en strysekk, som han skar til og bant foran munn og nese. Så kom han opp kjellertrappa, og dette var før vi restaurerte huset, ja, da hadde vi kjellerlem (gamle dager). Han hadde heldigvis ikke sett mamma som sto på badet, gikk forbi der og inn på kjøkken + stua. Der var min far og minste bror, selv var jeg vistnok på loftet? Da jeg kom inn i stua, hadde broren min prøvd å signalisere til meg om at jeg ikke måtte komme inn, men jeg hadde ikke oppfattet det. Der sto han og truet min far med en stor finnekniv, og sa at hvis han ikke fikk ti-tusen kroner, så skulle han drepe faren vår. I mellomtiden hadde mamma kommet inn i kjøkkenet, og hun ble oppskaket. Jeg ble så forbannet at da jeg hørte han si dette til pappa om å drepe han, gikk jeg rett bort til desperadoen og tok han i armen og sa "stakkars deg hvis du rører pappa". Tullingen ble helt forfjamset, og kikket dumt på meg. På et eller annet vis fikk jeg han med ut på kjøkkenet. Der ble det slåssing. Pappa klarte på et eller annet vis å ta kniven ifra han, og vi andre fikk han ned på gulvet, og mamma satte seg på han.

Pappa sprang ned til M/F Virak, med kniven i handa, og blodig i neven. Ho som satt i kiosken ble skremt, for hun hadde aldri sett pappa i en slik tilstand før. Så fikk vi hjelp fra fergemannskapet, de kom opp og heiv han rundt, slik at vi fikk bundet armene hans på ryggen. Så kom også fergemannskapet fra hjelpeferga opp, og da kom vår reaksjon mere, for vi hadde lyst til å dra til han, men manskapet sa at når han var bundet, kunne han ikke gjøre oss noe. I mellomtiden var det ringt til politi og lensmann. Kompisen ble også tatt med, men han var helt uskyldig. Pappa ble tatt med til sykehuset, for han måtte syes i handa.

Det ble det tatt avhør av oss alle, men det var lillebroren min som visste mest, da han satt i stua da det skjedde. Jeg forsto ikke hvorfor mamma plutselig kunne begynne å gråte, bare hun sto og vasket koppene. Minstebroren min hadde fått blod på hånden, så han så på dette som action, skulle ikke vaske hånden på flere uker, tøft dette her. Kjøkkengulvet var da malt grått, dette var før vi fikk belegg, og etter dette dramaet, var det mye blod på gulvet.

Det var ingen krisepsykiatri å få, så selv fikk jeg ikke bearbeidet hendelsen. Det ble senskade i mange år etterpå. Tilfeldigvis vel 20 år etter, ble det snakket om dette sammen med et annet menneske, og det ble bare da plutselig for mye for meg, jeg begynte å gråte. Etter at jeg hadde fått grått litt ut, ble det så mye bedre. Mine foreldre ble sendt til Mo I Rana i rettsak, da han var derfra. Mannen fikk ca. ett år for ugjerningen, men de psykiske skadene tok mange år. Mange ganger har jeg ønsket å få stå ansikt til ansikt med han, å si hva jeg mener, eller aller helst slå han så mye at han begynner å kjenne noe av den smerten han har påført meg. Men gjerningen kan aldri bli ugjordt.

Jeg lå en kveld og tenkte på dette, og ønsket å få møte han, kanskje hadde jeg sovnet, for da jeg kom til meg selv så jeg for meg at jeg sto og gråt og ristet han og sa: "Ser du hvilken smerte du har påført meg"? Etterpå tok jeg visstnok rundt han, for da syntes jeg synd på han, for han forsto ikke hva galt han hadde gjordt.

Det skal så lite til for å hjelpe ett annet menneske som har vondt og som trenger en å prate med slik som jeg fikk mange år etterpå. Du trenger ikke å ha faglig utdanning. Det er nok å lytte og tørke noen tårer hvis det trengs. Eller som i Jørn Hoel si vise "Ei hand og holde i". Nestekjærlighet koster så lite, men gir så mye.

Toril Ravn.

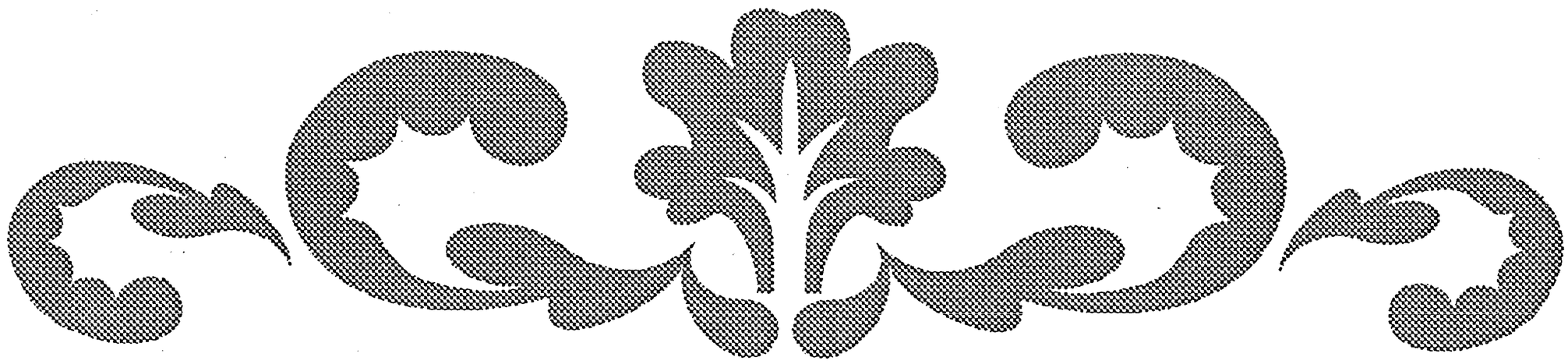

FJØSROCK

Hvis noen av Austavindens leserer en lørdags formiddag skulle forville seg opp på gårdsplassen på Brubakken, er det store sjanser for at de vil høre larmen av ekte piggtrådmusikk fra fjøset. Den gamle stallen hvor ho Borka huserte i sin tid, er nå øvingslokale for rockebandet POPCORN. Gruppa har seks medlemmer. Alle går i 5. klasse ved Håkvik skole og tre av medlemmene bor på Virak! Øvingslokale er innredet med instrumenter og utstyr. På veggene henger plakater av kjente grupper fra den øvrige verden, innkjøpt på en felles tur gruppa hadde til byen en lørdag før jul.

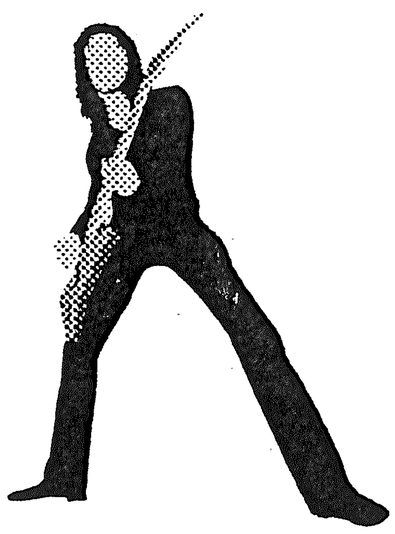

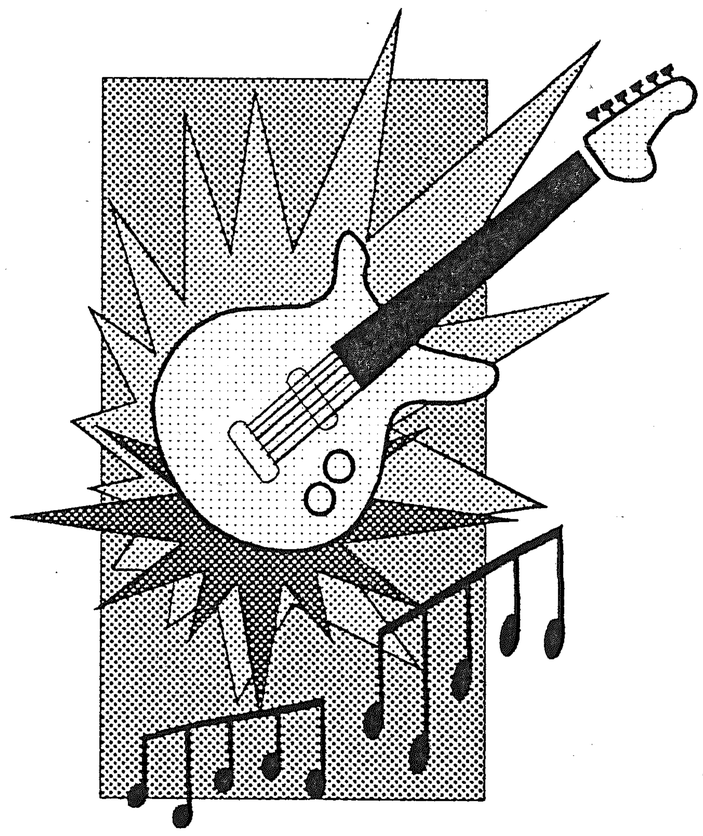

Vokalist i gruppa er Øystein Bjerkelund. På el.gitar spiller Marius Hansen og Kent Ivar Ljungren, Fredrik Munkvold spiller bass, Alexander Gjengstø trakterer akustisk gitar mens Åge Flønes Ravn sitter bak slagverket. Repertoaret består av kjente låter fra gammelpop/rocksjangeren. Guttene samles nesten hver lørdag, men får lekse med seg hjem for resten av uka. Torsdag 12.desember var det tid for den store debuten. Da var hele 5. klasse ved Håkvik skole med foreldre, søsken og lærere samlet til juleavslutning på grendehuset. Gruppa gjorde stor suksess. Nye spillejobber er allerede booket inn.

K.O.

Den store leiteaksjonen

Dagen kom, endeleg. To bilar med kvar sin hestehengar satte kursen for Senja for å hente 4 nye medlemar av familien Eidissen, kviger av typen Aberdeen Angus som er ein kjøttferase. Spenninga var stor (og større skulle han bli....) da dei i mørkret sundagskveld den 8. september kom til den nye heimen sin. Alt hadde gått vel på tur ned. Me fekk bare eit gløtt av dei etter at dei var sloppe ut.

Så var det om og gjere å koma seg fort opp om morgonen etter for dei som ikkje hadde fått sett sine "de fire søstre". Den gleda vara ikkje lenge. For å vera heilt nøyaktig, - mellom kl. 06.45 og kl. 07.00 den 9. september tok dei halen mellom beina og stakk over stokk og stein. Mysteriet er ennå ikkje oppklara om hva som var årsaken til forsvinningsnummeret. Men i alle fall, marerittet var eit faktum. Det tok fem døgn før dei kom att og fem døgn før Øyvind fekk sjå kossene. Men så vart gleda desto større da dei vende heim.

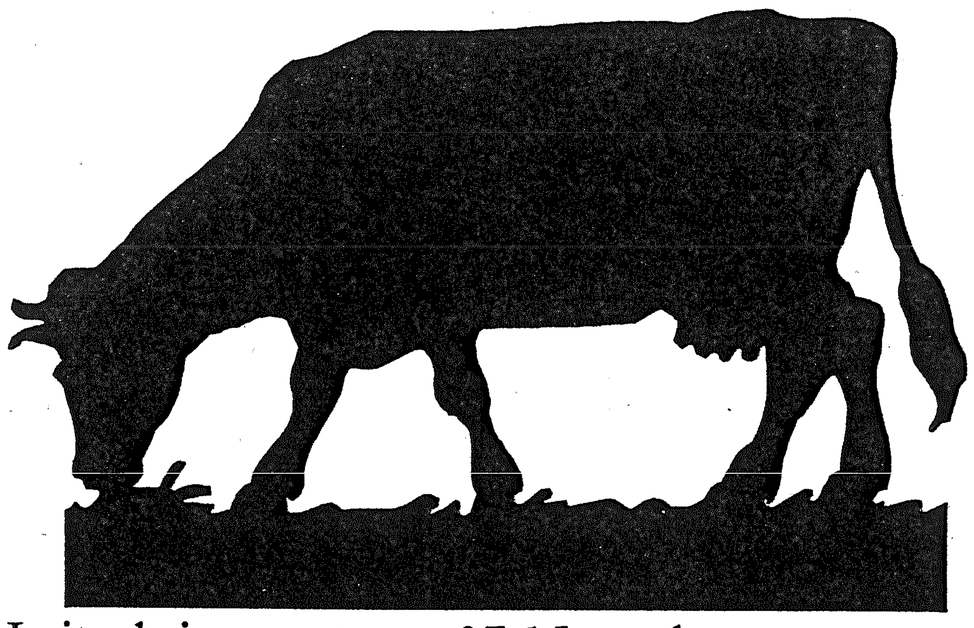

Leiteaksjonen starta 07.15 med to personar, Gaute og eg. På slutten av veka hadde 16 personar vore med og leita. Inkludera Lise på Brubakken. Ja, og for ikkje å gløyme ein sporhund av beste sort - som fant .... Gaute først, og måtte selvsagt belønnes for det. Og han hadde funne kuene om han hadde gått over neste haug....

Du Liv, - det var ikkje kuraut du hørte. Det var eg som lokka kuene så høgt at du hørte det da du var ute. Gaute trudde at eg med den kunsten nok muligens har jaga dei enda lengre til fjells. Gunn prøvde seg og .....

Mandagen gjekk og tirsdag og onsdag. Mange villige sjeler var med og gjekk i all slags vær og vind. Spor og kuskit, spor og elgskit. Blei nok ekspert på området.

Dessverre var det ikkje lyd i dyra (det var ikkje det, altså). Og vi hadde alltid ein mistanke om at dei heile tida var like framfor oss.

Og telefonane ringte frå fjern og nær heile døgnet. Stemningen gjekk i berg og dalbane for oss alle. Han var på topp da eg tok den fyrste flyturen i den "myggen" av et fly. Eg satt nesten oppå "kapteinen" for å sjå. Det var litt av ein opplevelse. Vidrek frå lufta, altså ..... Og faktisk, etter 10 minutter såg eg fire svarte kroppar bakom Hammarstuhågen. Og du allverden så glad eg blei.
Det var onsdagskvelden. Vi våga oss ikkje opp da, i tilfelle at det vart for mørkt til å få dei ned.

Så vi prøvde dagen derpå. Men da var dei sjølvsagt på vandring igjen. Men Gunnar og eg vi så dei. Og vi peika og vifta og ropa på dei andre og var så påståelige som bare det. Og dei andre såg og såg, men nei. Til at vi måtte innrømme at det var ein bekk (!) av alle ting. Så sterkt går det an å ønske seg ein ting! Slukøra for vi heimatt.

Heile torsdag og fredag gjekk, vi fant fleire kuruker og spor opp til fjells og nedigjen. Og vi gjekk og gjekk og gjekk og gjekk.

Laurdag vart den store aksonsdagen Opp i fly igjen. (Skal ta flysertifikat til våren ....) Med mobiltelefon, kart og spent i magen letta eg på nytt over landskapet på Vidrek.

Etter et kvarter såg eg dei oppå kråbakkan. Det var like før eg bare hoppa ned. Nå måtte vi ikkje miste dei.

Arna lurte ei stund på om eg hadde tenkt meg til Bodø ein tur da vi måtte utpå sjøen for navigere. Det var fordi at eg var så spent at eg kjende ikkje att verken vatn eller fjell. Men med god hjelp av "sjåføren" klarte vi å forklare Gaute pr. fly kor dei var - dei smarte dyra.

Så da var det bare å gå opp stien frå Grendehuset så ville dei vere der. Med kvar sin mobiltelefon og ei bøtte med kufor vandra det antall seks i leitemanskapet til fjells. Og halvtimen etterpå kom beskjeden. Nå har vi dei her og nå sitt vi her og koser oss og drikk kaffe og ser på dei når dei beiter.

Mange følelser gikk gjennom meg da. Et spekter fra den eine til den andre ytterkanten.

Så tok Gaute forbøtta og gjekk bort til dei. Og da var det gjordt. Dei gjekk som lydige hundar heim att.

Veit de, - eg følte meg snytt da eg stod nede ved Sigfrid og var velkomstkomitè.

Der kom han Gaute som den gode hyrde, så tusla det 4 dyr etter, og så kom det tøffende 5 til etter dei igjen. Og det var bare å vise dei dit der dei skulle vere.

Ja eg sto som eit kjøpbrød, som det heiter på godt (nord) norsk.

Etter dei kom heim har det bare vere fryd og gammen. Kva lærte eg av denne opplevelsen:

1. Kuer er smartere enn folk.
2. Kva skulle ein gjort uten gode venner og naboer.
3. Om mange nye moltemyrer.

Litago og dei tre andre var alle enige om at det hadde vært ein fin tur!

Takk for innsatsen og omsorgen!

Anne Berit

PS.
Vi lova at vi skulle ha fesjå i haust med kaffe til bygdefolket. Vi har utsatt det til våren når kalvane kjem!
Men bare stikk innom dersom de vil hilse på!

VIRAK SANITETSFORENING

1932 ble sanitetsforeninga stifta på Gjærhaugen. På årsmøtet i 1995 ble det bestemt å ta 2 års pause i foreninga. De eldste var blitt gammel og de midt i laget var for få til å lage styre. De unge var ikke blitt med ennå. På spørsmål den gang om de kunne tenke seg et medlemskap, ga de uttrykk for å vente et par år, til ungene var mere sjølstendige og mulighetene bedre.

Tida går fort, og nå må vi gjenoppta tanken på hva som skal skje med foreninga. Den er jo tilsluttet en organisasjon. Berit Olsen ble valgt til å samle troppene og vi hører fra henne på nyåret. Helt personlig vil jeg ønske vi kan få igang foreninga igjen. Folket som levde her før klarte jo å holde den gående, til dels med kjempestor aktivitet. Og det va også de travle tider med krig og fred. Det er ei kveldsstund en gang i måneden vi må prioritere til det. Møtene kan avholdes på grendehuset om det er ønskelig.

Det er med sanitetsarbeid som alt anna - jo flere positive tanker for en felles sak, dess mere trivelig arbeid.

I.

Årets multesesong

Multesesongen i år var meget bra. Frosten kom tidlig og litt uventet, men de fleste hadde skaffet seg nok bær til deres eget forbruk i tide.

Jeg har aldri plukket så mye bær som jeg gjorde i høst. Jeg oppdaget også hvor avslappende det er å gå alene i fjellet. Tenkte på alt mellom himmel og jord, og før jeg visste ordet av det var bøtta full.

En ting er at jeg stadig tenkte på var hva jeg skulle gjøre hvis jeg møtte Elgen. Særlig nervøs ble jeg hvis jeg så elgspor og elgbæsj som så veldig "ny" ut. For å ikke å bli skikkelig redd gikk jeg og sang og plystret, samtidig som jeg alltid hadde en kniv på meg. Det ga liksom en tryggende følelse, selv om jeg visste at en liten kniv var ingenting mot en stor og tung elg.

Jeg møtte en god del kjente og ukjente mennesker i fjellet, som også var på multebærplukking. Noen brydde seg ikke om meg, mens andre snakket i vilden sky.

Jeg syns det er veldig trivelig å gå i skogen og ser fram til neste sesong.

Idun Ravn.

Sildefiske

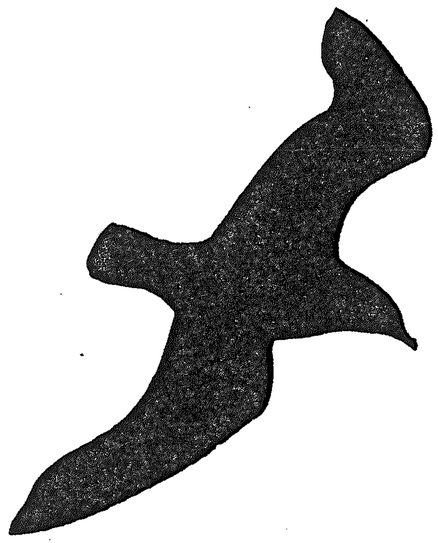

Tysfjorden og Ofotfjorden er blitt satt på kartet for havets sølv. Derfor finner vestlendingene oss, og her aula det av dem. Om man forsøker å få kontakt med dem langs kaiene i Narvik, trengs det nesten tolk for å skjønne at de ikke har ei sild å selge, - den er levert uti havet. Om det er på disse kjempedigre fabrikkskipene eller stengene er tømt i fjorden, det sier de ikke noe om, - har jeg forstått dem rett. Men silda fant frem først og sildesnurperne etter.

De som er god å telle, har sett opp mot 90 båter samtidig i vårt omliggende nærmiljø til fjords. De lyser godt opp i denne mørke tida, de har ikke innført sparetiltak på lys. For innvandrere i bygda som er vant med bymessig belysning, har det gitt hjemlengsel med all den lysflommen disse snurperne har tilført oss.

Jeg har ikke fulgt så nøye med i fiskerimeldinga, men avisoppslag har vært "eventyrlig og enormt sildefiske". Det hadde da vært naturlig at man fikk seg en smak av sølvet, men det har ikke kommet ei steiksild på vårt matbord. Det einaste tilbudet vi har oppnådd, er det slaget som går 2 ½ på kiloet. Der har jo fisk måttet vike for bein, og da svikkte appetitten. Koksild har vi forsøkt, men den måtte drøvtygges før den la seg til ro.

Alle eventyr går mot slutten, - så også dette sildefisket. Spekkhoggerne har nok forsynt seg grådig. Måsen har fått selskapsmaten til kværdags, det har vært duka bord med sprengt sild rett så ofte når spekkhoggerne har vært på "raid".

Det er med silda som med all anna god mat, - vi skulle hatt mykje av den. Nå er vel den feske-perioden over og vi må heller satse på delikatessen etter diverse tilsetninger og behandlinger, - i alle fall på ethvert julebord.
I.

Til Austavindens" lesere!

Det er fint å kunne hilse bygda gjennom "Austavinden"! Hverdagens kav og mas og bilkjøring åpner ikke for så mange personlige møter med sambygninger, desverre. Men sånn er livet blitt på slutten av det 20. århundre. Vi jager att og fram, enten vi bor i New York eller på Vidrek.

Det er spesielt for meg å komme tilbake hit. Jeg har bodd i Vesterålen i 20 år, så for meg er det etter kvert blitt "heime". Likevel har jeg ei stor del av rota mi her på Vidrek. Når jeg går tur langs E6, så kjenner jeg en del av historia knytta til alle husene bortover og menneskene som bodde og bor inni dem. Jeg år for eksempel forbi huset til ho Gudrun og han Karl Olsa. Jeg husker bare såvidt fra den tida da det var fullt liv og røre der, men jeg kan tydelig se begge for mitt indre øye: ho Gudrun somalltid lo, og han Karl på vei inn døra til saga. Ett av mine aller første bevisste minner skriver seg fra denne gården. Jeg tror kanskje at Karl fikk ei ny sag installert i 1956, i alle fall var det ei stor ansamling av folk der ute som skulle bivåne noe spesielt. Blandt disse var jeg, ei tynn og lita 3 år gammel jente. Jeg tror at jeg prøvde å klatre over et gjerde med piggtråd øverst, og det resulterte i et 5 cm langt arr på høyre arm. Jeg har det den dag i dag, og jeg har alltid tenkt på det som "Karl Olsa-arret", og da betyr det at jeg erhverva det der ute oss han Karl Olsa.

Likedan har jeg mange minner fra Posthuset hos han Rolf og ho Karine. Det er alltid fint sommervær, han Tore og jeg kommer ruslende i berrføtter og lyseblå, lette klær. Utenfor postdøra sitter bygdefolket på gresskanten og snakker med hverandre mens de venter på at han Rolf skal bli ferdige med å sortere posten. Stemninga er rolig og god. Når det blir våres tur, er det bare å stige inn i det lille rommet med disk og mange små posthyller. der står han Rolf med pipa i munnviken og brummer litt godmodig. Så er det bare å springe heim til Indregard med avisen og eventuelle brev.

Kanskje ho Karine står i gangdøra og ber oss hilse heim.

Jaja, det ble litt nostalgi av denne tankerekka, men det har vel lett for å bli det, når man graver litt ned i rota si. det betyr naturligvis en god del at man har slik tilknytning til et sted, når man kommer tilbake som godt voksent menneske. jeg har nevnt to gårder som eksempler, men kunne like gjerne tatt andre hus og mennesker, skolen, fjæra, fjellet, skogen..... Det er tilknytning overalt hvor jeg snur meg. Det føles godt.

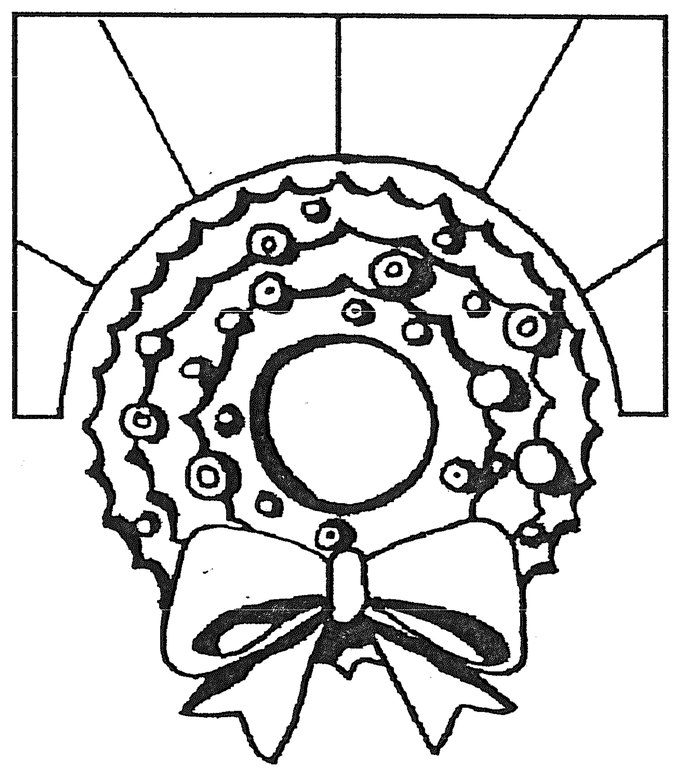

Vi synes også at vi har blitt veldig godt tatt i mot av folk her. da vi feira mamma sin 85-årsdag på grendehuset i sommer, så var det mange som ønska oss velkommen og uttrykte glede over å få oss i bygda. Det betyr mye når man kommer "ny" til et sted. Likevel er vi kanskje litt forsiktige med å knytte oss og binde oss fast her. Vi har sterke band til Vesterålen og huset våres der, så kanskje reiser vi tilbake dit om et år eller to. Vi får se.

Til slutt vil vi ønske alle "Austavinden"s lesere ei fin og rolig jul med passelige mengder kvit snø og lite austavind! Sjøl skal vi feire jula på Strenglevåg, og der er vi ikke plaga med austavind. Derimot er nordvesten grusom, den kommer direkte fra Storhavet. Men skulle det bli storm, så får vi trøste oss med ordene til en fisker fra Myre: "Æ har nu ennu ikkje sett deinn nordvesten så va så sterk at Han ikkje klart` å spak han!"
GOD JUL OG GODT NYTTÅR TIL ALLE!

Hilsen fra ho Vigdis og de andre øverst i Sommarfjøsbakkan.

Barne og ungdomsgruppa

Vi starta opp igjen i høst på fredagskveldene igjen, med mellom 10 og 14 oppmøtte. Vi holder på med ballspill, og har lært å tøve blomster av ull i alle regnbuens farger. Først tøves en liten ball, og så legges farge på farge til det er blitt en passelig kule. Den klippes opp i et hakk på toppen, og en nydelig blomst springer ut. Vi har prøvd oss på å lage titteskap med tegning og liming i en " Makrell i tomat " boks, og vært på puslespilljakt. Vi danner to lag, og de skal lete opp hver sine puslespillbiter som er gjemt rundt omkring, og sette bitene sammen for å bli først ferdig.. Det blir ganske hektisk før alt er funnet og puslet ferdig.

Så har vi en saft og vaffelpause, tenner lys og koser oss. Musikken er og viktig, så øregangene blir oppblåst for oss gamlingene (må kanskje prate for meg selv) som ikke er vant med samme lydnivå som fredagsgjengen. Videre utover vinteren blir det også aktiviteter ute når været tillater det. Vi har hatt hatt snemannproduksjon i massevis, aking og båttur med grilling i mørket. I år gjorde vi noe nytt når vi sluttet av til jul. Vi dro til Pizzahjulet på Ankenes og spiste, kombinerte søndagsmiddag med julebord for hele flokken + foreldre (TILSAMMEN 27 PERSONER). Besøk av nissen med pakker var med på å gjøre dette til en svært vellykket juleavslutning.

Toril.

Så ønsker hele barne- og ungdomsgruppa Austavindens lesere ei God Jul og et Godt Nytt År.

BILLIG KOKSVED

BILLIG KOKSVED TIL SALGS I SEKKER ER DU INTERESSERT
TA KONTAKT PÅ TLF. 76 95 96 18

RUSKENAKSJON

Jon Martin Overvåg og Anine Gundersen, to av mange deltakere på dugnaden (Foto Hans Gundersen)

Fredag 10. mai var det duket for den årlige oppryddinga av søppel langs E6 og utenfor grendehuset.

Det var bra oppmøte, ca 25 av bygdas store og små møtte opp. I grupper kjørte og gikk folk langs veien og plukket opp søppel fra veigrøftene. Det ble mange søppelsekker etter hvert. Plassen utenfor grendehuset ble fylt av folk med river, som i stort tempo raket løv og annet rusk og rask.

Det ble etter hvert fyrt opp en stor grill, hvor vi samla oss til kaffe, brus og pølser. Dette er en tradisjon vi må fortsette med i åra som kommer.

H.G.

Dette er et utklipp fra *Fremover* 20. juni 1972

Den siste skoledagen

Tidene forandres. De hyggelige okergule småskolene som man så ofte kunne se i hver grend forsvinner etter hvert. Slutt er det med tiden da smårollingene trasket i vei etter landeveien eller gikk på kronglete stier for å komme til skolestua. I dag er det å jompe inn i skolebussen for så å kjøre til den veldig fine sentralskolen med både parkettgulv og innedo.

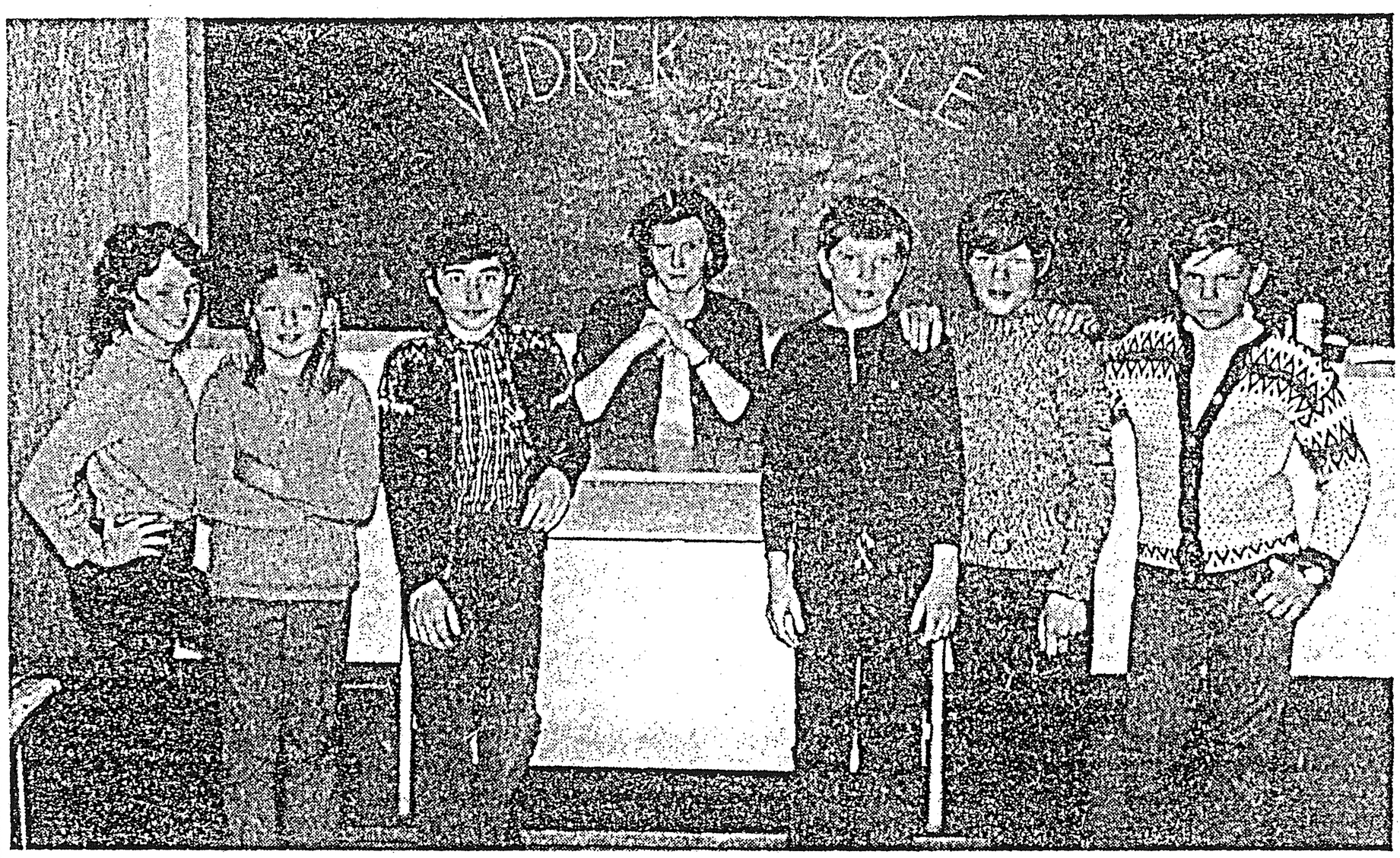

Det siste skolekull ved Vidrek folkeskole. Fra venstre: Sølvi Olsen, Bjørg Bjerkelund, Håvar Johansen, Bård Jensen, Geir Nygård, Erling Bjerkelund. Disse gikk i 5. og 6. klasse.
Tore Kongsbakk og Fred Larsen som går i andre klasse var ikke til stedet da fotoet ble tatt. Sittende bak katetret lærerinnen Gyda Kongsbakk.

for det siste kullet

På Vidrek vris nøkkelen om i dag i det fine skolehuset som ble reist noen år etter krigen, og Fremover syntes det var rett og riktig å komme på avskjedsvisitt. Vi kan ikke si at det var en gledesstund for de 8 elevene nettopp. De trivdes i sin egen skole, og det vil nok føles litt rart når de fra høsten av skal fortsette skolegangen ved Håkvik skole. Grytidlig må de opp på morrakrøken når skolebussen henter dem. Ennå er de avhengige av fergen over Skjomen, men bedre vil det jo bli når brua blir ferdig. I de siste ni år er det Gyda Kongsbakk som har tatt hånd om elevene der ute.

— Det er ikke fritt for at det blir litt vemodig å forlate skolen, sier fru Kongsbakk. Vi var som en familie her. Man kjente jo foreldrene godt, og det er en fordel i skolearbeidet. Det blir liksom en en egen atmosfære ved en slik skole, og når man dertil har noen enestående elever, ja da føles det litt rart at nå er skoletiden her ute en saga blott.

Vi passet samtidig anledningen til å stikke fremom «gammellærerinna» når vi nå en gang var på Vidrek. Forresten så overvettes gammel er hun ikke. 70-årsdagen feiret hun tett før vi kom, så det vanket da en godbit på oss også. Hovedsaken er at sinnet og humøret er på plass, og det har Elisabeth Asheim til gangs.

Fire søsken var de som vokste opp der ute på Vidrek, og alle fire valgte de skoleyrket. Allerede høsten 1923 tok Elisabeth Asheim fatt på å forme barnesinnene i den gamle standardgule skolestua på Vidrek. En ansvarsfull jobb som hun skjøttet på en enestående måte i hele 43 år. Og skolastua var den vanlige med et skolerom, et lite lærerværelse pluss en smal gang. Noen ganger søkte Elisabeth Asheim seg bort til mer sentrale og større skoler. Ansatt ble hun, men når det bar til stykke hadde hun ikke hjerte til å forlate heimbygda si. Hun var alt for glad i bygda og folket til å dra sin vei. Og med det ble det. Hennes livsgjerning og virke ble viet stedet som hun var født og oppvokst på. I 1965 fikk hun Kongens fortjenstmedalje, en medalje som hele bygda var glad for at hun ble tildelt.

Da tyskerne i 1940 invaderte landet tok de også den gamle

skolestua på Vidrek, og der sto både Elisabeth Asheim og elevene hennes uten tak over hode. Men lærerinnen ville fortsatt innprente multiplikasjonstabellen i ungene sine, så nå ble stua hjemme hos Asheim ryddet for møbler og omdannet til skolestue. Opp til 27 elever kunne det være der inne på en gang på de snaue 18 kvadratmeter grunnflate, så det var ikke akkurat etter nåtidens normer.

Under krigen ble så Asheims private skolestue brukt både til gudstjenester, barnedåp og nadverd. Den ble som et senter for bygdefolket. Et sted hvor foreldrene til barna kom sammen, hvor man utvekslet meninger og tanker i en ellers vanskelig og hektisk tid.

Fra gammelt av vet vi at Vidrekområdet har fostret dyktige folk som har hevdet seg både på sjø og land. En isolert bygd var det. Før veien kom var det kun sjøverts forbindelse. Men de drev sine prektige gårder godt og levde i fred og fordragelighet med hverandre. Ei bygd som kunne være et skoleeksempel på hva samhørighet kan utrette når bare den gode vilje er til stede og får råde blant menneskene.

Til den lille kirkegården der inne i den vakre skogen bygget de egenhendig et vakkert klokketårn.Selv bekostet de uten utgift for det offentlige en vakker malmklokke. Det var høytid på denne fredede plett der ute på Vidrek. Når noen gikk bort, skulle de malmtunge klokkeklemt være det lille bygdesamfunns avskjedshilsen.

Mens vi sitter i Asheims vakre hjem og småprater over kaffekoppen spør vi Elisabeth Asheim om hun har noen spesielle minner fra årene hun tilbrakte i den gamle lille skolestua.

— Et spesielt kjært minne har jeg blant alle de gode minner, og det var en dag midt i skoletiden at biskop Krohn-Hansen ringte fra Evenes prestegård at nå kom han over med motorbåt til Vidrek for å holde gudstjeneste i skolestua. Han hadde jo så å si hele Ofoten som distrikt den gangen. Jeg sendte så ungene i øst og vest med beskjed om at nå skulle det være gudstjeneste. Klasserommet ble så ryddet i en fart og ikke lenge etter var skolestua blitt kirke, og stappende fullt ble det. En enestående høytidsstund ble det da Krohn-Hansen sto der i prestekraven.

Jo-da, Elisabeth Asheim har mange lyse minner fra den lille gulmalte skolestua.

— En ting satte jeg stor pris på, og det var at elevene var så glad i å synge, sier fru Asheim. Skulle ønske jeg hadde det gamle kullet fra for eksempel 1935 omkring meg ennå en gang så vi fikk synge sammen.

Etter hva vi kan se på det gamle foto fra 1935 så bor storparten av elevene i Narvik eller i det nærmeste distriktet fremdeles, så hvorfor ikke ta en tur ut til Vidrek en helg og ha et riktig hyggetreff med deres gamle lærerinne? Det vil sikkert bli en stor dag for begge parter. Ja vi sender tanken videre.

Men en ting er alle som en der ute på Vidrek spent på, og det er om de får beholde skolehuset. Man hører jo til stadighet at det bygges forsamlingshus i bygdene. Folkene der ute har bruk for skolehuset.

Skolen brukes i dag både til gudstjenester, begravelser og møter.Vi kan ikke skjønne annet enn at her må de rette instanser vise velvilje ovenfor folket som bor der ute. La dem få huset. Kjenner vi Vidrek-folket rett, så vil de nok ta vare på eiendommen og skjøtte den vel.

Elisabeth Asheim som har skolt på Vidrek i dryge 43 år.

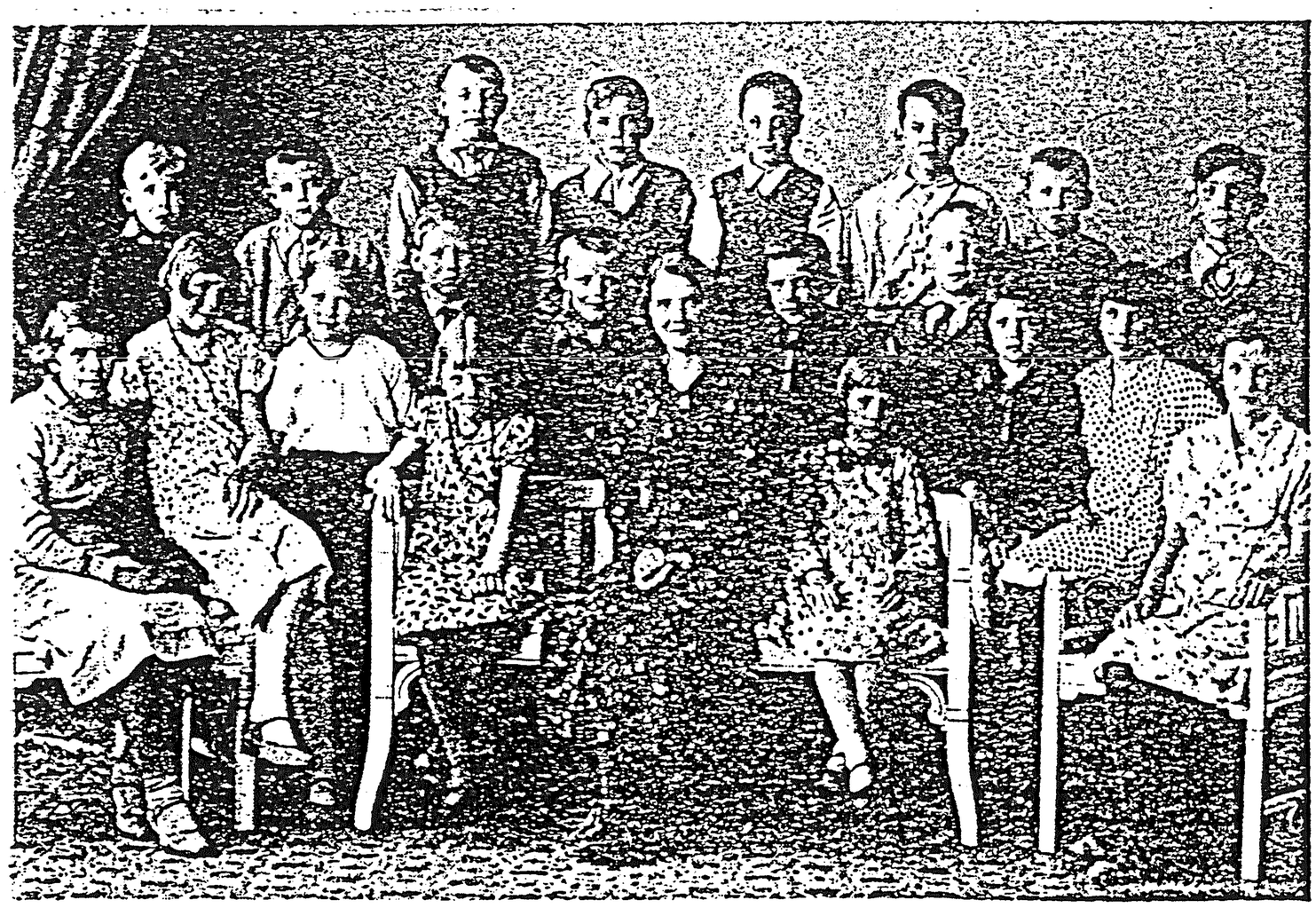

Elever ved Vidrek skole i 1935. Fra venstre foran: Ruth Skogseth, Ester Olsen, Olga Bjerkelund, Åse Vangsbro, lærerinnen Elisabeth Asheim, Bjørg Ravn, Astrid Ravn. Gerda Ravn, Karen Ravn. I midten: Kåre Ravn, Arne Olsen, Arne Kongsbakk, Reidar Larsen, Stående bak fra venstre: Jørgen Kongsbakk, Helge Ravn, Arthur Larsen, Erling Kongsbakk, Albert Olsen, Vidkun Ravn, Agnar Larsen, Edvard Ravn.

"Swing it magister`n"

Etter nyttår kom det igang et swingkurs på grendehuset. Britt Unni Bjerkelund og Odd Harald Pedersen tok på seg oppgaven som instruktører. Det ble 11 ivrige deltakere som etter hvert fikk skikkelig swing på dansefoten. Britt unni og Odd Harald var flinke å lære fra seg, og i begynnelsen prøvde vi intenst å få stokka føttene rett, - og swing riktig vei. Et problem oppsto når viljesterke damer helst ville føre mannen, og kom med replikken "men korsen blir det når æ vil gjør sånn?" Bare for å få svar at i denne sammenhengen er mannen suverèn, og det er kvinnens oppgave å følge ham. Ikke like enkelt bestandig, men det gikk sport i det også

Vi holdt på i ca. 3 timer hver kurskveld, og måtte selvfølgelig ha en kaffe/hvilepause med nå spisanes attåt. Væsketapet måtte kompenseres, for man blir god og varm i øktene. Når trinnan satt, og rytmen kom siganes, gikk det i støytan ganske hefttig rundt. Så heftig at noen trilla over ende, men vi hadde det utrulig artig. Gangsperra blomstra i starten, men vi fikk prata og flira, så det sosiale med et slikt kurs virka som reine vitamininnsprøytninga.

Det hadde egentlig vært artig med noen oppfriskningskvelder utpå nyåret, gjerne med de samme instruktøran. Kanskje en gang i måneden med instruksjon, og at vi kunne praktisere i ukene i mellom. det hadde kanskje vært noe det. Får vi det til?

Hilsen Toril

Løsninger

Riktige løsninger på oppgavene fra side 12 0g 13

Barne X-ord

1. J	2. U	3. L
4. U	5. L	6. E
7. L	8 L	9. L
10. I	11. L	12. E

Julekryssord

1. J	2. U	3. L	4. J	5. A
6. U	7. M	8. E	9. Å	10. M
11. B	12. U	13. E	14. L	15. E
16. L	17. L	18. I	19. E	20. N
21. E	22. I	23. E	24. T	25. A
26. E	27. G	28. G	29. E	30. T
31. S	32. L	33. U	34. D	35. E
26. E	37. I	38. T	39. I	40. N

Lokal geografi-rebus

1. Skjærvik
2. Risøya
3. Kirkesteinen

Mat-rebus

1. Svele
2. Sukkerbrød
3. Pikekyss

Viking Word Puzzle

1. England
2. Viking
3. Egg
4. Ring
5. You
6. Tools
7. He
8.
9. Norway
10. Good

Fem gode grunner til å benytte
OP-SMIA AS

1

VASKERIET på Holmenveien 20

La oss ta hånd om vasken din før jul.
Vi ruller også dukene for deg.
Matter • ryer • sengetøy og alt annet du vil ha rent. Vi har store moderne maskiner.

2

SYSTUA på Holmenveien 20

Vi syr det meste, enten det er nysøm eller forandringer.
Gardiner • kapper • reparasjoner av klær • isetting av glidelås om det trenges • for å nevne noe
Vi reparerer også tyngere tekstiler

3

KOPIERING på Holmenveien 20

Hos oss får du kopiert det meste i moderate opplag. Vi kan også binde inn hefter med spiral rygg. Lever oss ferdig original.

4

VEDPRODUKSJON på Holmenveien 20

Vi hugger ved året rundt for at du skal ha noe å fyre med når det er kaldt.
Vi leverer også koks og kull i sekker.

5

BUTIKKEN i Frydenlund gata 42

er vel verd et besøk. Det bugner av flotte tre-produkter og smijernsartikler i stort utvalg.
Se kjempeutvalget i parafinlamper m/tilbehør.

OP SMIA AS

Holmenv. 20 • 8500 Narvik • Tlf. 76 96 03 35 • Fax 76 96 03 02